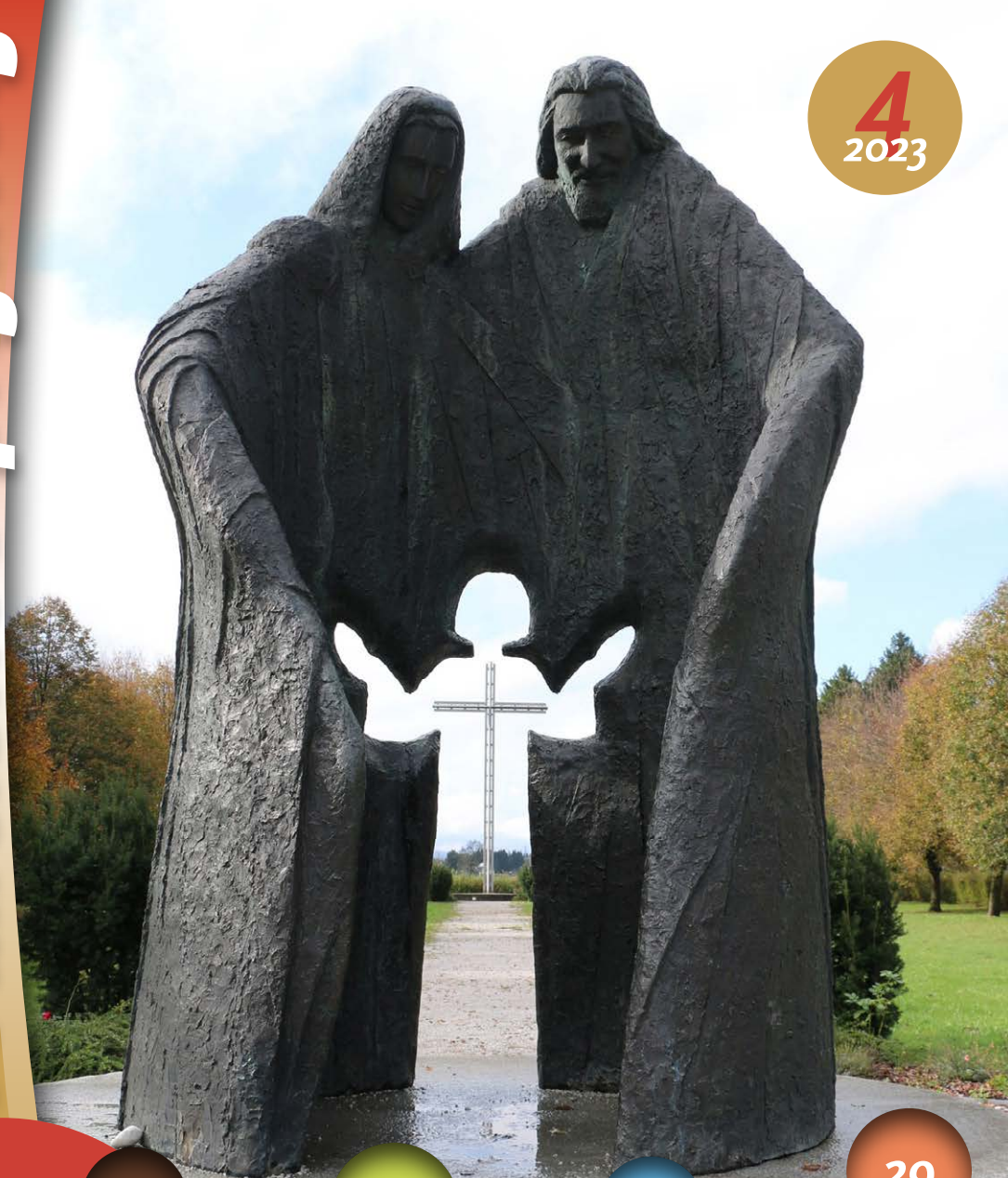

Frančiškov prijatelj

4
2023

11

18

26

29

Bogastvo

Vsebina

UVODNIK	3	MOZAIK.....	22
BOŽJA BESEDA	4	Iz FRANČIŠKOVH REDOV.....	26
OB IZVIRU	5	Hvaležnost	
Eno ti manjka		MOLITVENA NAVEZA	27
OB SVETEM PISMU	6	Sveti angel varuh moj ...	
Gospod deli uboštvo in bogastvo (1 Sam 2,7)		BRAT KAPUCIN	29
TEMA: BOGASTVO	7	Br. Umberto Vallerino – afriški lev	
Orodje hudega duha ali Boga?		DELAVNICE MOLITVE IN ŽIVLJENJA	31
FRANČIŠEK IN KLARA VABITA.....	9	Moja dediščina	
Kot dobri upravitelji in ne kot gospodarji...		Iz FRANČIŠKOVH REVIJ.....	32
ZNAMENJE ČASA.....	10	Iz KAPUCINSKEGA SVETA.....	34
Ljubi ... kakor samega sebe		POZITIVNO IN CELOSTNO O TELESNOSTI IN SPOLNOSTI.....	37
INTERVJU: STANA IN SANDI GORENC.....	11	Spolnost je naše bogastvo	
Stanislava in Sandi sta že tukaj		NOVI SVETNIKI	39
BOŽJE STVARSTVO OKROG NAS	16	Veronica Antal	
Viševnik (2050 m)		KNJIGA	40
POKLICAL SI ME.....	18	Laž (Care Santos)	
Šli bomo za župnika		FILM	41
FO IN FRAMA.....	20	Zvok svobode	
Izlet Frančiškovich otrok		OBVESTILA.....	41
Iz VODILA.....	21	ALI VEŠ ...	42
„Ko gredo bratje v svet“		UJETO V OBJEKTIV	43

Frančiškov prijatelj • XXIX/4 (230) • 2023

Izhaja štirikrat na leto med šolskim letom • izdajajo bratje kapucini ter asiški romarji • urednik: br. Vlado Kolenko
naslov uredništva: Frančiškov prijatelj, Mekinčeva 3, 1119 Ljubljana • elektronska pošta: franciskov.prijatelj@rkc.si
revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki • grafična priprava: Salve, d.o.o., Ljubljana.

Bogastvo

Ko smo v tistih časih, ko je to bilo še normalno, peš hodili v šolo in iz nje, se je na poti dogajalo marsikaj. No, v šolo smo po navadi šli precej hitro, ker smo vsako minuto izkoristili, da smo zjutraj še pospali. Domov pa je včasih šlo zelo počasi. Nihče nas ni klical po telefonu ali spraševal, kje smo in niso bili v pretiranih skrbah, da se nam bo kaj zgodilo ali da bomo ostali brez kakšnega notranjega organa. In tako je bilo na poti precej časa. V prijateljih se je prebujala strast do avtomobilov. Takrat tudi prometa še ni bilo takšnega, kakšen bolj moderni avto pa se je že pripeljal mimo. Zdelo se mi je, da vedo vse. Znamko, vse lastnosti in seveda tudi že, kako ga bodo imeli v garaži in kako se bodo pred drugimi pokazali, kaj imajo. Pa ni minilo veliko časa, že se je mimo pripeljal boljši, ki bi ga tudi imeli in čez čas še boljši. Človek bi kar vse imel. Verjetno zato, da bi bil bogat. V mladostnih glavah so krožili načrti, kakšna bo hiša, pa vikend in kje sanjske počitnice. Mene pa to takrat res ni zanimalo in so mogoče začutili. Me je pa zanimalo, kaj piše v knjigah, ker sem iskal drugačno bogastvo. Verjetno je prišla streznitev že takrat, ko je prišla prva štipendija in smo hitro preračunali, da še dolgo časa ne bo ne avta, ne hiše in sanjskih potovanj. V marsikom je ostala ta želja po bogastvu in jo je verjetno

tudi že uresničil. Pa je postal res bogat ali pa je samo potešil svojo željo po zemeljskem bogastvu? Ali je ostalo samo pri imeti in kje je ostal človekov duh?

Pa vemo, da je bogastvo vse kaj drugega, kot to, kar lahko imam. Je tudi lepa narava, tekoča in čista voda, zrak. In ljudje, mladi in stari, saj vsak prinaša tisto, kar potrebujemo: svežino, igrivost, zvedavost in izkušnje, modrost, plemenitost. Ko bi ljudje le znali videti, kaj vse nam je stvarnik dal in želel, da bi bili bogati v tem, kar smo in kar imamo. In res ni potrebno, da bi si človek želel vse, ampak da je hvaležen in Bogat v Bogu.

Saj se verjetno vsi spomnimo dogodka, ki je pretresel Assisi in še daleč naokrog. Ko se je Frančišek slekel in izročil zemeljsko obleko zemeljskemu očetu Pietru Bernardoneju. »Odslej bom klical samo Oče naš, ki si v nebesih«. Kdo je bil bolj bogat: Frančišek ali oče?

In kdo je svetu dal močnejšo sporočilo? »Če hočeš iti za menoj, prodaj, kar imaš in imel boš zaklad v nebesih. Potem pridi in hodi za menoj«.

Samo slutimo lahko, kakšen je ta nebeški zaklad, ki se ne bo nikoli pokvaril in ki ga nikoli ne bo zmanjkalo. Ki bo vedno nov in enkraten. Trudimo se, da ga dosežemo in da bo naš.

Naj nam tudi ta številka Frančiškovega prijatelja pomaga, da bomo iskali in našli resnično bogastvo. Bodimo bogati v Bogu, ki prihaja kot otrok med nas, da bi nam pokazal, kaj je resnično bogastvo.

br. Vlado Kolenko

Jezus se je ozrl vanj, ga vzljubil in mu dejal:
»Eno ti manjka: pojdi, prodaj, kar imaš, in daj ubogim,
in imel boš zaklad v nebesih;
nato pridi in hôdi za menoj!«

Mr 10, 21

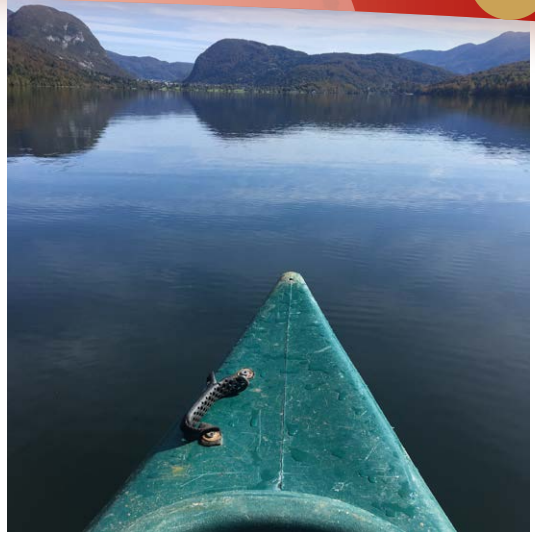
Eno ti manjka

Žalostno zgodbo žalostnega mladeniča, ki ima vse, pa vendar mu še nekaj manjka sem izbral izmed mnogih svetopisemskih besedil, ki govorijo - posredno ali neposredno - o bogastvu, ko sem prosil prijateljico, naj mi pove prvi odlomek, ki ji pade na pamet na to temo. Mladenič, ki prosi Jezusa, da bi imel večno življenje, predstavlja vse, ki vneta iščejo življenje, a ga ne najdejo. Pa tudi če so naredili vse prav in so upoštevali vsa navodila.

Prišli smo namreč do preloma generacij - na eni strani ljudi, ki so odraščali z občutkom dolžnosti, ki so se vse življenje žrtvovali in kljub temu mnogi tega življenja niso našli. Večina je vero prepoznala kot sestavljanko mnogih zapovedi in prepovedi, ki pa niso prepričale novih generacij. Koliko dobrih ljudi zdaj gleda in trpi, kako njihovi otroci/vnuki zapuščajo Cerkev, ker jih to, kar so ponujali, ni zanimalo niti prepričalo.

In pred približno 50 leti se je zgodila še ena - nemirna generacija, ki je zahtevala življenje povsod, s tem da je uničevala vse, si sama dajala dovoljenje, da naredi karkoli in se najbolj borila proti tistemu občutku dolžnosti. In našli smo se - mladi ali stari - a oboji brez pristnega življenja, praznih rok, samo z mnogimi občutki krivde in zmede.

Jezus pa nam razkriva, kaj nam manjka, kaj nimamo, pa resnično šteje. Zato reče mladeniču: »Pusti vse in hodi za menoj«. To besedilo ni povabilo k ubožtvu, ampak k bogastvu! K največjemu možnemu bogastvu. Ta mladenič, odide žalosten, ker ima veliko premoženje, ni pa dojel, kar mu je Jezus zares oznanil. Ena sama stvar ti manjka: pojdi, prodaj vse, daj ubogim in (kot posledico) boš imel zaklad v nebesih, zaklad, ki ne bo propadel kot vse,

kar si zbral doslej. Potem hodi za menoj. V bistvu mu reče: Ti nimaš še nič! Dokler ne misliš vsega zapraviti zame, dokler mi ne boš sledil, dokler ne boš vsega pustil, da bi hodil za menoj, si navaden revež! Tvoj zaklad ni vreden nič. Pravi zaklad se začne šele, ko si dovolj svoboden, da si upaš stopiti na pot za menoj!

Tukaj bi rad v zgodbo vpletel sv. Frančiška. Vidiš, njegovo ime poznamo, ime onega fanta pa je pozabljeno. Zakaj je torej Frančišek zmoget prodati, razdati, odpovedati se vsemu in stopiti na pot svobode? Zato, ker je prepoznal Jezusov ljubeč pogled. Tako kot Frančiška je tudi mladeniča Jezus najprej vzljubil, mu v istem trenutku ustvaril, kar mu je še manjkalo. Ker je vedel da je neskončno ljubljen, je bil Frančišek pripravljen pustiti vse in se podati na avanturo življenja za Jezusom.

To je resnica tudi našega življenja: ljubljeni smo preko mej našega doživetja! Dokler imamo še čas prodajmo, česar ne bomo mogli spraviti na drugo stran. Prišel bo dan, za vsakogar, ko bomo mislili da smo vse izgubili, dan smrti, ko bo za nas nastopilo večno življenje, ki je neskončno več, kot vse, čemur se moremo na tem svetu odpovedati.

br. Luka Modic

Gospod deli uboštvo in bogastvo (1 Sam 2,7)

Sopomenke za bogastvo so: razkošje, obilje, sijaj, luksuznost, denar, bogatija, mamon, blaginja, izobilje, premoženje, bujnost, razkošnost, darežljivost, velikodušnost, radodarnost, luksuz, uspeh, obseg, prosperiteta, razcvet, umetelnost, ustvarjalnost, širina, uspešnost. Morda bi se kdo spomnil še kakšnega izraza, ki ga povezuje z bogastvom.

V SSKJ je bogastvo razloženo kot stanje bogatega človeka (pač ne glede na to, kaj to bogastvo opredeljuje), kot velike materialne dobrine (to je zelo konkretno) in pa kot velika in raznovrstna množina (npr. izobilje barv = bogastvo barv).

Roko na srce – pri besedi bogastvo največkrat pomislimo na materialne dobrine. Šele potem, da se malce opravičimo lastnega materializma, pomislimo še na bogastvo v nematerialnem smislu: duhovno bogastvo, umetniško vrednost, izobilje nečesa lepega ...

Nekaj pa si moramo priznati, kakršno že je to bogastvo, ni samo v naših močeh in naši domeni, da ga bomo, smo ga pridobili, ga imamo, posedujemo. Do neke mere gre

gotovo za naš osebni trud, ampak večino se moramo zahvaliti temu, da smo morda rojeni pod srečno zvezdo ali bolje rečeno, da nam je marsikaj ali večina vsega dana od Najvišjega.

Tako je v Svetem pismu na več krajih zapisano, da je vir bogastva Bog sam, najsi bo v obliki materialnih dobrin, ki jih lahko nekdo poseduje, ali pa bogatega duha: »A spomni se Gospoda, svojega Boga, kajti on je tisti, ki ti daje moč, da si lahko pridobivaš bogastvo, zato da uresničuje, kakor to dela danes, svojo zavezo, ki jo je s prisego sklenil s tvojimi očeti.« (5 Mz 8,18)

Večkrat bi morali pokazati hvaležnost nad tem, kar nam je v svojem bistvu darovano. S tem bi izkazovali zavedanje, da nam lahko samo On daruje vse, kar smo in imamo. Zelo se me je dotaknila Davidova molitev v 1 Krn (29,11–18), ki tako jasno izrazi, od kod vse in da v bistvu, kar darujemo, darujemo od Božjega.

»Tedad je David slavil Gospoda vpričo vsega zbora; David je rekel: »Slavljen Gospod, Bog našega očeta Izraela, od vekov na veke! Tvoji, o Gospod, so veličina, moč, čast, sijaj in veličastvo. Tvoje je namreč vse, kar je v nebesih in na zemlji. Tvoje, o Gospod, je kraljestvo in ti se vzdiguješ kot glava nad vse. Od tebe prihajata bogastvo in slava in ti gospoduješ nad vsem. V tvoji roki sta moč in oblast in v tvoji roki je, da narediš vse veliko in močno. Zdaj torej, naš Bog, se ti zahvaljujemo in slavimo tvoje veličastno ime. Zares: kdo sem jaz in kaj je moje ljudstvo, da bi mogli prostovoljno toliko darovati? Saj je od tebe vse in iz tvoje roke smo ti dali. Mi smo le tujci in gostači pred tabo kakor vsi naši očetje; kakor senca so naši dnevi na zemlji in nobenega upanja ni. O, Gospod, naš Bog, vsa ta obilica, ki smo jo pripravili, da bi ti sezidali hišo za tvoje sveto ime, je iz tvoje roke in tvoje je vse. Vem, moj Bog, da preizkušaš srce in

Ljubiš odkritosrčnost; z iskrenim srcem sem prostovoljno daroval vse to in zdaj z veseljem vidim, kako ti tvoje tu navzoče ljudstvo prostovoljno daruje. Gospod, Bog naših očetov Abrahama, Izaka in Izraela, ohrani za vedno v srcu svojega ljudstva take misli in namene in obračaj k sebi njihova srca!«

Pridružujem se tudi zadnji Davidovi prošnji, da bi znali ohraniti zavedanje, da je vse od Boga, da bi se znali vedno znova zahvaljevati za vse, kar nam daje (včasih tudi kaj grenkega), predvsem pa to, da bi si želeli bogastva Njegove bližine in prisotnosti v svojem življenju.

In kot je zapisal slavní filozof Francis Bacon: Od velikega bogastva ni dejanske koristi, razen v razdajanju. – je bistvo vsega prejetega dajati naprej. Kar mi je dano, darovano, ni namenjeno temu, da to tiščim k sebi, ampak da dajem naprej. Zanimivo je, da pri tem nisem siromašnejša, ampak z vsakim darovanjem bogatejša.

Lea Bric

Orodje hudega duha ali Boga?

Dober procent (1,2%) svetovnega prebivalstva, so tako imenovani milijonarji in milijarderji, ki imajo v lasti več kot 45% celotnega svetovnega bogastva. Če bi Elon Musk 10% neto dobička za leto 2022 namenil v dobrodelne namene, bi lahko odpravil lakoto na svetu, trdi organizacija Oxfam.

Že od prazgodovine poznamo revščino in bogastvo med ljudmi. Takoj, ko je bil človek sposoben pridelati več kot je porabil, uloviti več kot je potreboval, nabrati več kot je lahko predelal, so se začele pojavljati razlike med ljudmi. Bolj delovni, spodobni, iznajdljivi, ... so bili pri kopičenju dobrin bolj spretni in so zato bogateli. Pridobivali so moč in njihov družbeni status je postajal vse pomembnejši. Nekateri so to izkoristili za lastno korist drugi pa za razvoj in napredek svoje skupnosti.

V Apostolskih delih lahko beremo, da so prvi kristjani živeli v skupnostih, kjer je bilo vse premoženje skupno. V prvih stoletjih krščanstva iz zgodovine vidimo, da so obstajali kristjani vseh stanov, z različnimi premoženji. Bogatejši kristjani so bili na nek način zaščitniki kristjanov. V njihovih domovih so se zbirali, s svojim premoženjem so pomagali sovornikom v težavah ...

Žal se je tudi v krščanskih krogih bogastvo spremenilo v orodje za doseganje egoističnih ciljev posameznikov in njihovih družin. Vsi poznamo zgodbe, kako so si posamezne pomembne družine izmenjevale papeški sedež, kupovale kardinalska mesta ...

Prav vedno, ko se je zdelo, da je bogastvo tisto, ki je odlično orodje hudega duha, so se našli posamezniki, ki so pokazali, da je bogastvo lahko tudi orodje na poti svetosti. Tako

se prav v decembru spominjamo plemenitega življenja svetega Nikolaja ali Miklavža, katerega zgodba je zasidrana v naš spomin vse od otroških let. Njegovo izjemno darežljivost je omogočilo bogastvo, ki ga je dobil od staršev. Pot svetosti pa si je tlakoval z radodarnostjo, ki je bogastvo sveta spreminjala v zaklad, ki mu molji in rja nič ne morejo.

Druga svetnica, ki je razpolagala z izjemnim bogastvom je bila zavetnica tretjerednikov, sveta Elizabeta Ogrska. Z možem Ludvikom sta bila dediča bogatih posesti v Evropi. Bila sta med najbogatejšimi vladarji svojega časa. Oba sta veljala za radodarna vladarja, ki sta kljub visokemu položaju zmogla opaziti stisko sočloveka in mu pomagati.

Po moževi smrti se je Elizabeta popolnoma predala dobroti. Po legendi naj bi vsak dan nosila kruh iz gradu med reveže. Njenemu tastu to početje ni bilo všeč in ji je to prepovedal. Nekoč jo je zasledoval, in ko ji je želel odgrniti plašč, pod katerim je skrivala kruh, se je vsa kruh spremenil v vrtnice in ji ni mogel dokazati, da ne spoštuje njegove volje.

Vseeno je bila Elizabeta zaradi svoje dobroti večkrat zaničevana s strani svojih sorodnikov in postavljena pred velike življenjske preizkušnje. Kljub kratkemu življenju, saj je umrla stara šele 24 let, je v tem času zaradi svoje izjemne vere služila najbolj ubogim, jim pomagala s svojim položajem in bogastvom.

Tudi Slovenci se lahko pohvalimo z izjemno svetnico, ki je znala svoje bogastvo uporabiti za dobro. To je bila Ema Krška. Z moževo smrtjo je postala ena najbogatejših žensk svojega časa. Bogastvo pa Eme ni zanimalo. Želela je poskrbeti za moževo dušo tako, da je dala zgraditi cerkve, kjer naj bi molili za pokojnega moža. Tako sta nastali tudi cerkvi v Šentrupertu na Dolenjskem in Vidmu ob Savi.

Ko je Ema ostala sama, se je odrekla svojemu bogastvu, ga razdelila med ljudi in darovala Cerkvi. Dala je zgraditi samostan benediktink v Krki na Koroškem.

Prav iz časa gradnje tega samostana izhaja zanimiva pripoved, kako so se delavci, ki so gradili samostan pritoževali nad plačilom, ki jim ga je namenila Ema. Ker ni želela, da bi bili nezadovoljni, jim je ponudila mošnjo z denarjem in naj si iz nje vzamejo toliko, kot si zaslužijo. Seveda so delavci želeli izkoristiti priložnost, vendar glej, iz mošnje so lahko potegnili samo toliko denarja, kolikor jim ga je Ema že prej namenila, vse ostalo jim je spolzelo med prsti.

Sвета Ema Krška je veljala za tako dobrotnico, da so tudi po njeni smrti na njen grob prihajali podložniki. Prosili so jo za pomoč kot so jo, ko je bila še živa. Zaradi uslišanih prošenj je bila razglašena za blaženo in 650 let kasneje za svetnico.

Vsi trije svetniki nam pokažejo, da je bogastvo v rokah dobrega kristjana lahko blagoslov. Hkrati pa tudi prinaša veliko odgovornost. Ta odgovornost je tudi na nas.

Ste vedeli da, če imate v lastni nepremičnino, avtomobil in približno 3 tisoč evrov prihrankov, tudi sami sodite med 13% najbogatejših ljudi na svetu?

Kristina Vrčon Jejčič

Kot dobri upravitelji in ne kot gospodarji...

O življenju sv. Frančiška vemo veliko in eden od dogodkov, ki je med bolj znanimi, je gotovo tudi famozna odpoved očetovemu bogastvu. Simbolično je Frančišek pred njim slekel celo obleko. Kot pravi delček pesmi o sveti Klari (Odločitev); sta oba zamenjala bogastvo za revno obleko in bose noge. Seveda pa je potrebno to gesto ubošva v naše življenje v današnjem času prenesti smiselno. Kristus je v zaupanju v Očeta zase in za svojo Mater izbral ubogo in ponižno življenje, čeprav je pozorno in ljubeznivo cenil ustvarjene reči (11. člen vodila).

Konstitucije v členu 15 pravijo takole:

1. Sestre in bratje OFS naj si prizadevajo, da bi živeli v duhu blagrov, posebno v duhu ubošva. Evangeljsko ubošvo razodeva zaupanje v Očeta, daje notranjo svobodo in spodbuja k pravičnejši porazdelitvi bogastva.
2. Bratje in sestre OFS, ki morajo z delom in materialnimi dobrinami skrbeti za družine in služiti družbi, živijo evangeljsko ubošvo na poseben način. Da bi ga razumeli in sprejeli, je potreben velik osebni napor in spodbuda bratstva v molitvi in pogovoru, skupna prenova življenja, posluš za smernice Cerkve in za potrebe družbe.
3. Sestre in bratje OFS naj se trudijo, da bi čimbolj omejili osebno porabo, da bi mogli bolje deliti duhovne in materialne dobrine z brati in sestrami, posebno z najbolj ubogimi. Zahvaljujejo naj se Bogu za dobrine, ki so jih prejeli, in naj jih uporabljajo kot dobri upravitelji in ne kot gospodarji. Odločno naj se uprejo porabništvu ter ideologijam in praksi, ki bolj cenijo bogastvo kot človeške in verske vrednote in omogočajo izkoriščanje človeka.

4. Ljubijo in gojijo naj čistost srca, ki je vir pravega bratstva.

Člen je zelo zgovoren sam zase. Pomembno pa je, kako ga bomo v svoje življenje vkompilirali. Vsekakor je čas idealen za razmišljanje o bogastvu. O tem kaj za nas bogastvo sploh je. Prepolne police kiča, sladkarij, takih in drugačnih daril, na nas že od konca oktobra kar kričijo in nam poskušajo dopovedati, da vse to potrebujemo. Hkrati pa mimo nas čas teče in teče, mi pa se notranje ne umirimo in ne pripravimo na to, kar je ob Božiču res pomembno. A vendar nas Bog vedno čaka. Vsak dan znova čaka, da mu podamo roko.

Nas vse spodbudim, da mu jo res damo. Da pripravimo v srcih jaslice. In naj to ne bo le še enkrat izrečena fraza, ki jo slišimo mnogokrat. Dajmo v tem času še posebej preudarno ravnati z dobrinami, ki so nam dane in se zanje zahvaljevati, ter se uprimo pastem potrošništva. Hkrati pa se obogatimo tudi duhovno.

Dovolila si bom še kratko slovo. Pisanje rubrike bom namreč predala naprej. Čeprav dragi bralci, se v živo ne srečujemo (morda pa tudi kdaj), smo povezani preko sv. Frančiška in sv. Klare. Hvaležna sem za milost pisanja, ki mi je bila dana. To obdobje je bilo zame zelo zanimivo (vsaka številka nov izziv), poučno (prebiranje Vodila, obnavljanje informacij o Frančišku in Klari), razburkano (lovljenje rokov, pogosto celo zamujanje z oddajanje, s čimer sem uredniku naredila kar nekaj sivih las in se mu na tem mestu vnovič opravičujem) predvsem pa zelo, zelo bogato obdobje. Bogato tako na osebnem in duhovnem področju. Bogu hvala!

Mojca Špende

Ljubi ... kakor samega sebe

Z leti vedno bolj dojemam, da je dojemanje časa, prostora, bogastva, vsega dogajanja zelo odvisno od tega, kar smo že doživeli, kar nas trenutno tare ali pa veseli in od pričakovanj, ki jih nosimo v srcu. Kaj pa, če teh ni več? Kaj pa, če je vse preplaval strah, če so slabe izkušnje kot pajkove mreže prepletle drobna upanja?

Ne vem, kaj takrat. Večkrat pa prav to čutim in potem se sprašujem. Včasih se vprašam, a morda le nisem dovolj pobožna duša, ker me samo to, da me Bog neskončno ljubi, ne dvigne k višku. Večkrat tisoč razlogov za hvaležnost ne pomaga, da bi se najgloblja občutja izgubljenosti in temin razblinila. Zakaj življenje večkrat tako boli? Ali boli samo mene?

V zadnjem času veliko razmišljam o citatu: Saj je celotna postava izpolnjena v eni zapovedi, namreč: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe (Gal 5,14). Vem, kako ljubiti bližnjega, kolikokrat mu odpustiti, toda pri tem, kako ljubiti sebe, se ustavi. Res se. In sem si zadala nalogo, da bom o tem spraševala

različne ljudi. Obljubim, da jih bom in vam sporočim, kaj bodo povedali. Kajti pred časom me je presenetilo nekaj vprašanj, ki mi jih je zastavila prijateljica: Kaj pa ti hočeš, kje se ti vidiš čez toliko let, kaj pa tebe veseli, bogati? Pa nisem znala odgovoriti, res ne. Vse svoje bližnje sem naštela, sebe ne.

Prav zaradi teh občutkov danes na bogastvo gledam čisto drugače. Zagotovo sta zame največje bogastvo moja otroka, bogastvo in dar. Bi velike vsote denarja kaj spremenile v mojem življenju? Najbrž. Bi mi prinesel srečo? Tudi lahko. Bi se čutila bogato v sebi? Bi, ampak le, če bi znala odgovoriti na vprašanja, kaj hočem od svojega življenja, kje se jaz vidim, kaj pri sebi cenim ... In če bi se znala pogledati v ogledalo in si reči – čudovita si, ustvarjena po Božji podobi. In potem bi lahko čisto neobremenjeno in brez pričakovanj ljubila tudi vse okrog sebe in verjamem, da bi manj bolelo, ko bi ugotovila, da me oni ne. Ker roko na srce, svet je krut in lep, bogat in reven, srečen in nesrečen, sovražen in ljubezniv. Zato tudi vas postavljam pred zanimiv izziv – kaj boste storili, da boste ljubili sami sebe? Kdo nam lahko pri odkrivanju tega največjega zaklada pomaga? Ko boste to odkrili, prosim, delite še z menoj. In ljubite ... kakor samega sebe.

Mateja Feltrin Novljan

Stanislava in Sandi sta že tukaj

V tej številki vam predstavljamo Stanislavo in Sandija, ki sta v enem dnevu lahko na več krajih ...

Kakšno je bilo tvoje otroštvo? S kje prihajaš in kakšni so spomini na osnovnošolska leta?

Stanislava: Sem Stanislava Gorenc iz podeželskega kraja Studeno pri Postojni. Trenutno sem upokojenka, žena, mati, babica trem vnukom, s ponosom pa tudi že dvakrat prababica. Od samih začetkov, kolikor mi seže spomin seveda, sem bila malo »ven štrleča« - drugačna. Vedno rada z ljudmi in vse moje službovanje je bilo „delo z ljudmi“. Službovati, biti z ljudmi, predvsem pa pomagati nemočnim in pomoči potrebnim. Od otroških, šolskih let vedno v pevskih zborih kot tudi dramsko recitatorski skupini, kasneje z malo prekinitve, ampak vedno v tihi akciji, pripravljenosti. Poleg samega službovanja, kot tudi še sedaj kot upokojenka, rada in z veseljem opravljam razna prostovoljna dela: v domovih ostarelih, v komunah odvisnikov, v zavodih z ljudmi s posebnimi potrebami, spremljanje slepih in slabovidnih. Povsod pa je nastala kakšna pesmica. Tudi v jeseni naših življenj se nam marsikaj lepega dogaja in tedaj te duša sama pozove, da občuteno preneseš na papir in deliš z ljudmi...

Soča prelepa - Trenta prekrasna

Ob Soči sedimo, vsi nekam strmimo.

Nekdo v gore, spet drugi v vode.

Nekdo spet svojo mladost si poišče, spet drugi si vzame spominov prgišče, kjer bil je nekoč. Pa spet po vzpetinah, gorovju, dolini Lepene in lepega Loga s spomini potuje.

Ko pade večer, se pesem zasliši, breme let si kar odpiši, še vrisk in vse je kot nekoč.

V srcu mladost, tu je starost, pa vendar je tu z njo tudi norost.

Mladina igra se veselo, si igre zmišljuje, veselje res ji ni tuje.

V igre še nas starejše vključi, program zabave pa zvečer, s kresovanjem, za našim domom zaključi.

Vsak je svoj prispevek dal, delček sebe žrtvoval.

Vere tudi nismo pozabili, saj vsak dan v bližnji cerkvisi pridno smo Boga častili.

Vse to na koncu z lepim petjem zaključili.

Moje otroštvo je bilo kot otroštvo vseh podeželskih otrok, brezskrbno, a tudi delavno, saj so nas že male učili del, kolikor je bilo našim letom zmogljivo, kot tudi spoštovanja do vseh in vsega, živega in neživega, še posebno do starejših. Živelimo smo na kmetiji, s starimi starši, trije rodovi skupaj. Drug pri drugem smo videli, se učili: kaj si bil, kaj si in kaj boš - če boš...! Videli smo tako bolne, kot umirajoče in povsem normalno smo tudi otroci gledali na to. Zrasli smo ob preprostih družabnih igrah. Ni bilo ne radia, ne TV-ja, še telefonov ne, pa niti avtomobilov, pa vendar smo bili vedno ob pravem času, kjer smo mo-

rali biti. Smo pa zato veliko brali, se ob večerih radovedno družili ob pripovedovanjih zgodb, tako naših starih staršev kot vaških priletnih ljudi. Na šolska leta pa so tudi lepi spomini. Takrat smo imeli prvi, drugi, tretji in četrti razred pouk skupaj z eno učiteljico. Pouk je bil dopoldan in popoldan in seveda tudi ob sobotah. Nepozabni so trenutki nesebičnega razdajanja takratnih učiteljic otrokom s težjim učenjem. Veliko so nas naučile o naravi in tudi praktično pokazale. Ob preprostih igrah ob izhodih v naravo, smo za potrebe šolske kuhinje nabirali rastline za čaj in ostale darove stvarstva.

Sandi: Rojen sem v Planini pri Rakeku, ko sem imel eno leto, smo se preselili v stanovanje, v Postojno. V mojem otroštvu ni bilo družabnih omrežij. Najprej smo imeli TV, ki pa je takrat predvajala program le od 17h do 22h in konec - „The end“. Zato smo otroci preživljali otroštvo večinoma zunaj ob igrah. Najlepši spomini pa so na doživetja pri starih starših na Dolenjskem, kjer je bila hiša krita s slamo, s črno kuhinjo, še brez elektrike in z eno sobo, kjer je stala krušna peč. Tu sem ob petrolejki kot mali fantič zvedavo poslušal pripovedi mojih prednikov. To je bi moj prvi google.

A priti v tistih časih na Dolenjsko, je bi pravi podvig. Zjutraj na avtobus Postojna - Ljubljana, zatem parni vlak Ljubljana - Sevnica in nato še dve uri peš hoje v hrib. Cel dan za 120 km. Osnovna šola ni bila ravno moj prijatelj,

a sem bil kljub temu uspešen vseh osem let, do tretjega razreda smo imeli pouk tudi ob sobotah...

Ali se ti zdi, da ste pri vas doma bili bogati; materialno in duhovno? Opiši kakšen primer, da si čutil/a, da ste bogati. Kam te je vodila pot v srednji šoli in kakšno je bilo tvoje življenje?

Stanislava: Če vzamem dobresedno: materialno, ne ravno, a dovolj. Preživljali smo se z očetovo plačo, nič nam ni manjkalo, le drugačen način življenja in prehrana je bila takrat. Veliko se je pridelalo na njivah, gojili smo živali, pa tudi sadovnjaki so nas bogato obdarili s sadjem, ki smo ga sušili, pripravljali marmelade in drugo. Zadovoljni in hvaležni smo bili, predvsem pa spoštljivi do vse hrane, ne izbirčni in se znali zahvaljevati. Ata me je vedno učil, da je bogastvo v nas in v dajanju drugim. „Ne dati v usta več kot lahko poješ“, kajti ta več, daj nekomu, ki potrebuje. Biti drug za drugega, ko je malo manj lepo in

dobro. Četudi nismo imeli materialno (v denarju) veliko, je bilo še vedno dovolj, da smo nekaj podelili komu, ki je imel še manj. To je zame notranje - duhovno bogastvo še dandanes, saj nas dajanje in razdajanje notranje bogati.

Sandi: Bili smo povprečna delavska družina, materialno smo bili bolj „švoh“, a v takratnem času nismo pogrešali nič. Čeprav smo stanovali v mestnem bloku, smo imeli tudi vrtiček, kjer smo si precej pridelali sami.

Odločanje za poklic: ali je bilo težko? Si že pri prvi plači prišel/a domov bogat in nisi vedel/a, kam s tem bogastvom?

Stanislava: Pot me je vodila v Ljubljano – v center strokovnih šol, kjer sem se izučila brivsko moško, žensko frizerskega - kozmetičnega poklica. Bivala sem v internatu, domov sem šla enkrat mesečno, saj je bil pouk vse sobote, prevoz z avtobusom pa tudi predrag. Pomagale smo v šolski kuhinji in si tako „prislužile“ kak priboljšek, obenem pa se še kaj priučile. V sobah nas je bilo tudi po osem ali več in nam vsem tedaj tako poznano „dražsanje“ parketa. Spomini pa nepozabni, nova spoznanja ljudi - sošolk, sošolcev in nova izkušnja, biti od doma. Bil je meni ljub red in disciplina, točno določen čas za vse: pouk, učne ure, odmor in „ponovi vajo“. Ne smemo pozabiti, da smo si prale v kamnitih koritih, voda ni bila vedno topla. Vsemu je sledila še praksa, dnevi popolnoma zapolnjeni. V uk sem šla s 14-imi leti, imela sobo v Postojni in se več ali manj sama preživljala. Prejemali smo vajeniško plačo, ki je bila kar dovolj, le za internat je bilo treba nekaj dodati, prislužiti. Rada se spominjam naših medsebojnih, pristnih odnosov, ki jih z nekaterimi ohranjamo še dandanes, po 52-ih letih.

Sandi: Obiskoval sem Srednjo pomorsko šolo v Portorožu, bival pa sem v internatu v Piranu. Ker za tiste čase ni bil Piran ravno blizu,

finance omejene, sem prihajal omov enkrat mesečno. Tako sem se učil samostojnosti, saj je bilo treba po enem tednu oblačila oprati, posušiti in zlikati za naslednji teden, kot tudi strpnosti, kajti v sobi nas je bivalo 13.

Stanislava: Odločanje za poklic ni bilo niti malo težko, saj sem že kot osnovnošolska deklica po vasi (frizirala) ženske in strigla otroke. Misim, da mi je bil ta poklic: pisan na kožo kot seveda vsa ostala službovanja, do zaključka - delo z ljudmi, a tega imam najraje še danes. S prvo plačo se nisem obogatila materialno, notranje pa izjemno - neopisljivo.

Sandi: Oče je bil električar, zato odločitev ni bila težka. Že v osnovni šoli sem hodil z njim opravljat električarska dela. Zaradi tega sem se odločil na pomorski šoli za smer - elektrotehniko. Prva plača je bila minimalna, večje bogastvo so bile prve delavne izkušnje v podjetju.

Kdaj in kako se je začela vajina skupna življenjska pot?

Oba: Oba sva bila zaposlena v istem podjetju, kjer sva se tudi spoznala, po daljšem času pa si začela ustvarjati dom, ki je dandanes najino skupno domovanje.

Kdaj sta prvič spoznala sv. Frančiška in kako sta se pridružila OFS-u?

Oba: Ja, res so čudna pota Gospodova. Nekega dne sem poslušala Radio Ognjišče,

oddajo o Frančiškovih tretjerednikih in kot radovedno osebo me je začelo zanimati. Obenem so oglaševali tudi o maši, ki bo v Vipavskem Križu - Duh Assisija. Odpeljala sva se k bogoslužju, ko se je le to končalo, mi je prišel z nasmehom nasproti br. Jožko Smukavec (ki je že večkrat romal z odraslimi katoliškimi skavti v Assisi - sama sva namreč tudi skavta). Jožko me je vprašal: »A si ti Stana od skavtov?« In jaz sem vprašala: »A si ti Jožko Smukavec?« Pogovarjali so se namreč o naju na romanju, da bi bilo dobro, da se pridružimo. Povabil naju je v samostansko jedilnico, k nama je pristopil zdaj že pok. p. Mirko Veršič in začeli so se pogovori - razlaga o tretjeredništvu. V bližini je stal br. Marjan Potočnik in takoj bil „zaslišan“ kje je nama najbližje krajevno bratstvo. Dal nama je telefonsko številko s. Vide, istega večera sem jo poklicala in v sredo sva bila že na prvem srečanju v Podnanosu. Sveti Duh deluje.

Tudi odrasla skavta sta. Kako sta skavtstvo zaživela v zrelih letih? Kaj vama pomeni?

Oba: Skavtstvo je sestrinstvo in bratstvo, kjer močnejši ščiti šibkejšega, prav to je navdušujoče in v najinih letih.

Človek ima izkušnjo, da bogastvo niso samo hiša, avto, vikend in to kar se vidi. Sta kdaj preračunavala, kaj se izplača?

Oba: Potrjujeva človeško izkušnjo, da hiša, avto, vikend in to kar se vidi, niso bogastvo. Nikoli nisva preračunavala kaj se izplača, ampak kaj je vrednota.

Kaj vaju žene, da se žrtvujeta in darujeta za druge? Kaj vaju pri darovanju najbolj osrečuje?

Oba: Darovanje - žrtvovanje za druge osrečuje in obogati najbolj naju. Videti srečnega tistega, ki je pomoči potreben. Zadovoljstvo je obojestransko ...

Oba sta izražala veselje, ko ni bilo več potrebno hoditi v službo in tako skrbeti za preživljanje. Kako sta osmislila svoje dneve in kje vse sta aktivna?

Oba: Ja kot je že znano, upokojenci nimajo časa. Sva še kar v „akciji“. Čas pa je vedno, pomembno je, kaj nam je prioriteta. Tako, da sva dejavna še naprej v prostovoljstvu in v vsem, kar je že uvodoma zgoraj zapisano, tako tudi v skavtskih vodah kot v Frančiškovem svetnem redu. Kot upokojenka pa delujem tudi v DU Postojna, sem predsednica za Kulturo in izobraževanje in še bi se kaj našlo. Je pa tudi res, da je delo v hiši in okoli nje zdaj bolj vidno.

Kaj je za človeka v življenju najbolj pomembno? Kje in kakšno bogastvo naj išče, da bo srečen in zadovoljen?

Oba: Za človeka mislim, da je najbolj potreben notranji mir. Kjer je Bog na prvem mestu, je vse na pravem mestu.

Rada se udeležujeta dogodkov, kjer so poznani in nepoznani ljudje? Kam vaju vleče srce? Kje se čutita notranje bogata?

Oba: Res je, rada se udeležujeva raznovrstnih dogodkov, rada spoznavava nove ljudi in nove kraje. Srce pa naju vleče v preproste kraje z bogato kulturno dediščino, pa tudi rada zahajava v naravo, blizu nama je pohodništvo. V vsakem kraju pa obiščeva in si ogledava cerkve, muzeje, pokopališča, saj le ti veliko povedo o ljudeh in kraju samem in nas notranje obogatijo.

Oba: Vsem, ki tarnajo, da nimajo časa bi dejala: Čas je, odvisno kako si ga razporediš, pomembno je, kaj so človeku vrednote. Ni pa potrebno veliko denarja, da se tudi z malo lepo imeti, da se nekje počutimo notranje polni. Lahko je to samo biti z naravo in sam s seboj v povezavi z Bogom. Vsak, ki malo pobrska po sebi, najde in prepozna svoj skriti talent in ga z vztrajnostjo udejanja.

Kakšen odnos naj ima človek do bližnjih in do Boga, da bo lahko odprl svoje srce za bogastvo, ki nam ga dajejo Bog, narava, bližnji?

Oba: Da bo človek lahko odprl svoje srce za bogastvo, ki nam ga dajejo Bog, narava, bližnji, naj bo odnos zaupljiv do Boga, iskren, zvest njemu in samemu sebi...

Kaj želita sporočiti bralcem Franciškovega prijatelja? Tako mladim kot tudi starejšim?

Oba: Bralcem želiva sporočiti naj sledijo našemu očetu - vzorniku, mirovniku in nosilcu veselja sv. Frančišku, naj sledijo klicu, naj se prepustijo vodstvu Sv. Duha, sprejmejo naloge, četudi se v danem trenutku ne vidijo v njih in dvomijo vase. Bliža pa se tudi adventni čas, čas pričakovanja nečesa nepričakovanega, čas zazrtosti vase, naj bo to za vse čas notranjega miru, miru, ki nam ga svet ne more dati...

Pogovarjal se je br. Vlado Kolenko

Kakšni so še načrti za prihodnost? Med vama, na vajinem posestvu, skupaj z drugimi?

Oba: Načrti za prihodnost so, a jih prepuščava najprej Bogu. Želiva pa si zdravja in medsebojnega razumevanja, da bova lahko skupaj, z Božjo pomočjo uresničevala male načrte, skupaj z nama in dragimi ljudmi.

Kaj bi položila na srce tistim, ki tarnajo, da nimajo časa in denarja, da bi kaj naredili, kam šli in bili ustvarjalni?

Tipična pot na Viševnik

Viševnik (2050 m)

Viševnik je skupaj z Debelo Pečjo eden najlažje dosegljivih dvatisočakov. Ne samo poleti, ampak tudi pozimi je med prvimi vrhovi, na katerega nadebudni gorniki shodijo pot. Pa tudi cesta do vojašnice na Pokljuki (Rudno Polje), našega izhodišča, je pozimi tudi vedno splužena.

Poleti je pot nanj lahka, pozimi pa je tudi ob samoumevni zimski opremljenosti to ni nujno: pozimi je vse odvisno od količine snega, njegove predelavnosti, zato je kot vedno potrebno gledati ne samo na trenutno vreme, ampak predvsem na lavinske razmere, ki jih objavlja ARSO, t.j. na nevarnost snežnih plazov. Splošno pravilo je, da se v hribe ne hodi ob nevarnosti stopnje 3 ali več, pri stopnji 2 pa je treba znati opazovati in prepoznavati nevarnosti na licu mesta ter poznati teren in morebitna nevarnejša mesta. Pri Viševniku oz. na naši poti nanj je to običajno travnato pobočje pod vrhom, kjer se v spomladanskem

Vršni del Viševnika

času naredijo tudi napoke, ki naznanjajo večjo nevarnost sproženja plazov. Naj omenim še dve pravili glede zimskih hribov: pozimi

hodimo samo na vrhove, ki smo jih poleti že obiskali (markacije so običajno pokrite s snegom!), drugo pravilo pa velja tudi poleti: v hribe nikoli sam.

Sedaj pa k temu, kar nam Viševnik nudi in zakaj je tako priljubljen in obiskan. Omenili smo že relativno nezahtevnost in kratek dostop, vrh pa je zelo razgleden, z njega vidimo Triglav kakor na dlani, celo tako da tisti z boljšim vidom lahko vidijo tudi Kredarico in Planiko, z vrha opazujemo tudi druge bližnje vrhove: Mali Draški Vrh, Veliki Draški Vrh, Ablanca, Tosc, Debela Peč, malo dlje pa Rjavina, Škrlatice in druge naše gore.

Nas pot vodi od vojašnice do smučišča, ob vlečnici navzgor, po grapi do izravnave in nato vzpon v levo pobočje do še ene izravnave, ki jo imenujemo Plesišče. Tu smo približno na polovici poti, in tu se nam odprejo tudi čudoviti razgledi proti bohinjski strani. Vrh že vidimo in se po južnem pobočju počasi

povzpenjamo proti grebenu, ki ga zajamemo z desne in kmalu smo na vrhu. Vršni del je pozimi pogosto spihan in poledenel, zato je previdnost tu še bolj potrebna. Na vrhu je dovolj prostora za veliko ljudi, pozimi pa bomo največkrat v družbi mnogih turnih smučarjev.

Za sestop uporabimo isto pot, v ugodnih snežnih razmerah pa imamo tudi veliko možnosti dričanja po zadnji plati, saj je za to dogodivščino dovolj varnih odsekov.

br. Matej Nastran

Izhodišče: Vojašnica na Pokljuki (1350m)

Višinska razlika po poti: 700 m

Vzpon: 2 uri

Sestop: ura in pol

Zahtevnost: lahka pot

Razgled z vrha proti Triglavu

Šli bomo za župnika

Dobro se spominjam trenutka, ko smo v zadnjem letu osnovne šole med seboj govorili o tem, kam bo kdo šel. Spomnim se, da smo se norčevali, češ bomo šli za župnika ... Zarečenega kruha res dosti pojemo.

Moja predstava o duhovniškem poklicu je bila naslednja: Za duhovnika gredo tisti, ki so že od rojstva drugačni, bolj pobožni, že po naravi bolj usmerjeni v te stvari. Danes vem, da ni tako.

Po osnovi šoli sem pustil nadaljnje šolanje in ostal na kmetiji. Nenavadno. A danes vem, da je bilo prav tisto obdobje dragoceno. Pri 16. letih sem začel svojo vero poglobljati. Bilo je nekaj lepih doživetij. Tedaj sem sklenil, da hočem biti drugačen, hočem postati nekdo in ne le del mase. Prvi pomemben korak in temeljna odločitev je bila: dajem se Bogu na razpolago in hočem postati dober človek.

Potem se je začela pojavljati misel na duhovni poklic. Vztrajno sem jo zavračal. Pri meni ni niti zunanjih pogojev niti nisem

sposoben za kaj takega. Dolgo sem nihal med eno in drugo potjo. Po služenju vojske v JLA sem bil bolj kot kdaj prej prepričan, da je moja pot družina. In vse je kazalo v to smer. Srečala sva se z dekletom. Bog mi je »zrihtal« prav takšno, po kakršni sem hrepenel in v ta namen molil.

Bilo nama je lepo, veliko sva se pogovarjala. In ravno sredi te najlepše ljubezni je prišel močnejši klic. Ne vem kako, preprosto sem videl pred seboj drugo možnost, ki mi jo Jezus jasno ponuja. Pustiti vse, odpovedati se.

Toda ni bilo stoodstotne jasnosti. Jezil sem se nanj. Če že hoče, zakaj mi ne pokaže jasno. Takrat mi je pomagal pred kratkim umrli duhovnik. Ne da bi vedel za moje boje, mi je mimogrede dejal, da popolne gotovosti ni. Da je treba skočiti z balkona in zaupati, da te bo Bog spodaj ulovil.

Leta 2022 v Rimu, na 10. svetovnem srečanju družin

Gospod želi, da smo pripravljeni tvegati. Kot Abraham, ki ni vsega vedel vnaprej. Ravno v tem je lepota odločitve tako za poroko kot za duhovni poklic. Lepota je v tem, da je treba dati vse.

Drugi korak je bilo vodilo, ki mi je pomagalo: če imaš na razpolago lažjo in težjo pot, izberi tisto, v kateri najdeš globljo notranjo svobodo in večjo ljubezen. Ljubezen in svoboda vedno hodita skupaj. Po treh tednih hudih

notranjih bojev, sem zadevo zaupal doma, duhovniku in dekletu. Bila je zelo verna in me je lažje razumela. Še vedno se je prebujala negotovost, še vedno so bila tehtanja: Je mogoče, da naj sedaj izgubim to najlepše?

Ko sem se odločil in šel v semenišče, mi je po eni strani odleglo, a boji in pomisleki ostanejo vedno. Toda v meni se je rodila neizmerna notranja svoboda. Odkritje: ne odločam se proti, ampak za ljubezen. To je bil tretji pomemben korak: vedno se moraš odločiti »za« in ne »proti«, odločiti se za vedno večjo, ne manjšo ljubezen. Nisem čutil, da sem ljubezen izgubil. Ni umrla. Razširila se je.

Na poti skozi srednjo šolo in fakulteto je bilo še veliko ovir, pomislekov, preizkušenj.

Foto: Vid Ponikvar, Sportida

Smrtno se mi je ponesrečila sestra. Kmetija je ostajala brez naslednika. Je res mogoče, da Bog od mene pričakuje kaj takega?

Danes mi ni žal in sem Jezusu neizmerno hvaležen, da mi je takrat dal dovolj moči. Ko se odpraviš na pot za Kristusom, je treba računati na boje. »Kdor ima se mu bo dalo ...« (Mt 13,12). Danes te besede odkrivam vedno znova. Kdor gre na pot, se mu bo dalo tudi bojev, a hkrati še več sreče in svobode.

Ko sedaj gledam nazaj mi je lepo pri srcu. Tudi ko se spomnim na dekle, sem zelo hvaležen. Danes je žena in mama treh otrok. Ostali smo celo prijatelji, to je velik dar.

Jezus ne prenaša nobene skrite rezerve. Dati vse, to je sreča. Bolj ko sem se čutil nesposobnega, več mi je lahko dal. Pred življenjsko odločitvijo se je treba vprašati: ne ali sem dovolj sposoben, temveč, ali sem dovolj nesposoben, dovolj šibak, da bom zmogel. To je paradoks. Toda Jezus si želi naše šibkosti, da mu jo damo na razpolago in lahko on deluje. S popolnimi nima več kaj delati, ker so že vse sami postavili. Naše nepopolnosti so za Kristusa največja priložnost.

Raško Klemenčič

Izlet Frančiškovih otrok

Animatorji Frančiškovih otrok iz Vipavskega Križa smo že nekaj časa iskali način, da bi zbližali našo skupino. Ker se bližajo hladni zimski meseci, je bila izbira še težja. Na pomoč so nam priskočili starši, ki so podprli našo idejo o izletu do cerkvice sv. Nikolaja nad Vipavo.

Dober teden kasneje smo se zjutraj z otroci dobili na kriškem parkirišču in se odpravili proti kampu Tura. Parkirišče je bilo zaradi sončnega vremena polno plezalcev, mi pa smo ob prvi možnosti krenili proti našemu cilju. Sonce nas je pregrelo pod toplá flisna oblačila, ko pa smo končno zagledali cilj, smo se zavedali, da temperatura pravzaprav ni tako visoka. Nekaj nas je tako še vedno pre-

hlajenih. Tamkajšnji mežnar nas je že čakal, otrokom je pokazal, kako so včasih zvonili na preslico in jim pripravil orodje, da so tudi sami poskušali. Zatem smo imeli pristrčno mašo, po njej pa je bil končno čas za malico. Posladkali smo se s sadjem, čokoladicami in drugimi dobrotami, nato pa krenili nazaj v dolino.

Ker je bil čas primeren za pozno kosilo, smo se v Vipavi ustavili v piceriji. Na žalost so bile pice prevelike za naše želodčke. To pa ima tudi dobro plat - znatno manjša je bila potreba po kuhanju večerje.

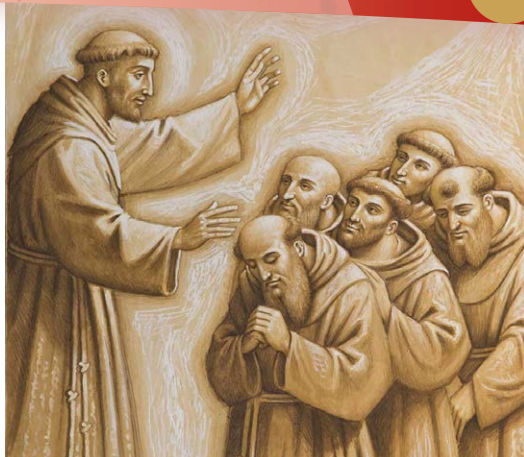
Ker nas Frančiškovih otrok ni veliko, je bil izlet zelo prijeten. Na koncu je 56 malih slončkov le pretrgalo mrežo, mi pa smo se sprostili in uživali v naravi. Hvala Frančiškovim otrokom in animatorjem ter staršem, ki so sodelovali z nami, in br. Vladu, ki je poskrbel za merico sproščenosti in pobožnega duha.

Martina Brataševac

„Ko gredo bratje v svet“

Pričevanje in oznanjevanje bogastva evangelija Manjših bratov

Ena od odločitev Frančiška Asiškega, ki jo je sprejel potem, ko je sam slišal odlomek iz evangelija o poslanstvu apostolov, se nanaša na prisotnost bratov v svetu, med ljudmi, katerim oznanjajo sveti evangelij. Če so bili bratski odnosi za Frančiška in njegove brate kraj manifestacije identitete, ki jo je Frančišek živel v luči podobe svetega evangelija, je bilo zato njihovo skupno življenje še toliko bolj v luči evangelijskega življenjskega sloga, v katerem so sami pogosto radi odhajali v svet, da bi ljudem služili po tem vzoru in jim prinašali oznanilo miru. Znano nam je potrjeno Vodilo, ki ponuja nekaj poudarkov na temo oznanjevanja in poslanstva, kar pa lahko povzamemo v dveh točkah: 1. odprtost za ves svet, tako za krščanski svet, na katerega se nanaša IX. poglavje, posvečeno oznanjevalcem, pa tudi obenem odprtost za svet Saracenov in drugih „nevernikov“, kar je omenjeno v XII. poglavju. 2. način potovanja po svetu, naj bo v luči majhnosti (kot „manjši bratje“), naj bratje potujejo brez preprirov in besednih sporov, kar je posebej poudarjeno v III. poglavju. Nihče ni izključen iz evangelizacijske želje za svetega Frančiška in njegove tovariše, saj je le ta odprta za vse. Poudariti je treba, da je pri tem „odhodu v svet“, ki je evangelizacija, in katero vodijo bratje, poudarek na tem, „kako“ iti, in ne na tem, „kaj“ oznanjati. Ta „kako“ je opisan z evangelijskimi izrazi o odhodu učencev na misijon. Poslanstvo učencev je, da jim ni treba ničesar vzeti s seboj (majhnost + uboštvo) obenem pa naj jedo, kar jim je predloženo, ne smejo se upirati hudobnežu,

ampak morajo biti pripravljeni pustiti, da se jim odvzamejo dobrine. Gre za to, da gredo skozi svet „kot otroci“ (ne v otročjosti ampak otroškosti), s čimer izražajo razsežnost in slog, ki sta značilna za Frančiškovo evangelijsko bratstvo. Ta slog pričevanja je jasno potrjen v tretjem poglavju Vodila, kjer Frančišek brate, ki „gredo v svet“, opominja, naj se ne prepirajo in naj se izogibajo besednim sporom ter naj ne obsojajo drugih, ampak naj bodo krotki, mirni in skromni, blagi in ponižni in naj z vsemi govorijo iskreno ter naj se vedejo kot se spodobi. Oba načina pričevanja življenja, prvo ki izpoveduje vero, in drugo, ki je izrecno oznanjevanje, preprečujeta dvojno nevarnost anonimne oblike pričevanja in enako dvoumne oblike prozelitizma. Misijonarjenje ne potrebuje prefinjenih strategij - pravzaprav prava „strategija“ Frančiškovega misijona ne sme imeti strategije, ampak vsebuje miroljuben slog - vse to pa potrebuje še dodatno in pristno izkušnjo osebne vere, sposobnost ponižnega in hkrati pogumnega pričevanja o resnici in dobroti evangelija. Ne v prvi vrsti kot skladnost z idejami, temveč pričevanje življenja, ki se pusti prevzeti in osupniti od Božje ljubezni.

*br. Angelo Borghino, provincialni minister
(Lombardija-Milano)*

zbral: br. Jožef Mezeg

Romanje v Padovo

Bolniki z rakom in njihovi spremljevalci so 16. septembra poromali k sv. Leopoldu Mandiču v Padovo. Organizator je bil Franci Alič, župnik pri Sv. Duhu in dekan dekanije Škofja Loka. Na romanje je povabil mene, da sem jih spremljal na tej poti. Tam nam je bila dana na razpolago kapela sv. Leopolda Mandiča. Najprej smo imeli spokorno bogoslužje, nato pa še mašo. Z nami je bil tudi Štefan Pavli, duhovnik, ki živi v Kosezah v Ljubljani in s. Grazyina Mech, ki je animirala petje. Zapeli smo tudi dve pesmi v čast sv. Leopoldu.

br. Vinko Škafar

Duh Assisija

V spomin na 27. oktober 1986, ko je papež Janez Pavel II. v Assisiju zbral predstavnike vseh večjih svetovnih verstev, da bi skupaj molili za mir, je pri Mariji Pomagaj na Brezjah 28. oktobra potekalo molitveno srečanje Duh Assisija. Srečanje je pripravila Komisija za duhovnost pri Franciškovski konferenci Slovenije, letos pod geslom Vodilo v našem vsakdanjem življenju.

V navzočnosti šestih generalnih ministrov Franciškove družine so bile v Grecciu, 7. januarja 2023,

slovesno odprte osemstoletnice, ki so povezane z zadnjimi obdobji življenja sv. Frančiška Asiškega in se bodo zaključile spominom na njegovo 800. obletnico smrti, oziroma velike noči, 2026.

Od 2023 do 2026 bomo obhajali pet osemstoletnic povezanih s sv. Frančiškom:

2023: **800 let vodila in pravi jaslic**

2024: **vtisnjenje ran sv. Frančišku**

2025: **nastanek Sončne pesmi – Hvalnice stvarstva**

2026: **Frančiškova smrt**

Srečanje Duh Assisija smo pričeli z molitvijo v baziliki Marije Pomagaj, nadaljevali pa s sveto mašo.

Somaševanje je vodil ljubljanski nadškof metropolit msgr. Stanislav Zore. Ob njem so somaševali številni duhovniki, frančiškani, minoriti in kapucini.

V uvodu v sveto mašo je navzoče pozdravil br. Primož Kovač, ki je izpostavil vsebino praznovanja letošnjih obletnic. Obenem se je nadškofu Stanislavu Zoretu zahvalil za vodenje somaševanja.

Nadškof Zore je uvodoma v pridigi spomnil na letošnje jubileje: "Danes smo tu zato, da se pod varstvom Marije Pomagaj podamo v obhajanje spomina 800 letnice vodila in jaslic ter poživimo svojo zvestobo v tistem, česar se bomo spominjali." V nadaljevanju je poudaril pomen molitve za mir: "Pridružujemo se včerajšnji molitvi vse cerkve, ko smo molili za mir v svetu, za katerega čutimo, da je vedno bolj ogrožen. Ta mir je ogrožen tudi v nas samih, v nas se plazi nemir in negotovost. Pomembno, da odgovorimo na povabilo in prihajamo h Kristusu, ki je izvir. Pomembno, da slišimo njegovo zagotovilo, da nam on podarja mir, ki ga on lahko da. Kristusov mir ni zunanje dogajanje, je notranja resničnost je spoznanje naše vere. V njem, ki je alfa in omega časa. On bo imel zadnjo besedo v zgodovini. Bodimo tisti, ki gradijo mir v okolici."

Pri Mariji Pomagaj so se poleg Frančiškovih bratov zbrali tudi člani krajevnih bratstev Franciškovega svetnega reda. Vsem skupaj je nadškof namenil naslednje

besede: "Na poseben način morejo Frančiškovi bratje in sestre v resnici živeti iz pozdrava, ki mora biti zaveza za življenje. Mir in dobro. Kamorkoli pride Frančiškov brat, mora s seboj prinesiti mir. Obletnice so navdihujoče in obvezujoče. Na poseben način se letos spominjamo vodila in jasic. Današnji dan ima podnaslov Vodilo v vsakdanjem življenju. Vodilo je življenje, naj bo to Frančiškovo za prvi red ali drugo od svete Klare. Ni napisano, da bi bilo postavljeno na polico, ampak, da bi ga pretresali na kapituljih in razmišljali.

Življenje v uboštvu, pokorščini in čistosti je zaveza vodilu. Je v našem življenju tako, da se vodilo in življenje prepletata? Ali smo začeli te stvari ločevati? Če se je to zgodilo, potem je 800-letnica vodila lepa priložnost, da vzpostavimo povezanost med vodilom in življenjem. Da postane Jezus Kristus naše življenje. Vodilo pomeni, da je naše življenje usmerjeno v to, da uresničimo to kar je zapisal apostol Pavel, da v meni živi brat. Da začnemo živeti iz Jezusa Kristusa. Da v meni živi Kristus. Tako kot je bil Frančišek zazrt v Kristusa. Da je bil preboden z ranami in je izgorel v ljubezni do Kristusa.

Bodimo graditelji miru. Znotraj srca, znotraj skupnosti. Ljudje naj se navdihujejo nad našimi odnosi. Prvi kristjani niso prepričali ljudi z učenimi pridigami, ampak s svojimi medsebojnimi odnosi. Naj bo vodilo v vsakdanjem odnosu najprej evangelij, skupna zazrtost v Odrešenika in potem naj bo prinašanje bremen drug drugemu. Takrat bodo naše skupnosti spregovorile svetu, prepričale ljudi o pristnosti Frančiška in gradili bomo mir, okoli sebe in v svetu. In kakor je Jezus molil, preden je poklical učence, kakor je molil, preden je poklical vsakega od nas, tako se tudi mi v molitvah pridružujemo Jezusu, da bomo izpolnjevali poklicanost živeti vodilo v vsakdanjem življenju." Je pridigo zaključil ljubljanski nadškof metropolit msgr. Stanislav Zore.

Po koncu svete maše se je program molitvenega dne nadaljeval z druženjem udeležencev, pričevanji ter molitvijo in petjem v baziliki Marije Pomagaj.

Pripraviła: AEF

Birmanci v Ankaranu

Ne, nismo šli na počitnice na Slovensko obalo ali na celodnevno kopanje. V Ankaran smo šli veroučenci 8. razreda, ki bomo prihodnje leto, v 9. razredu, prejeli zakrament svete birme. Tam je precej nova cerkev, ki ima župnišče, kjer so nas sprejeli. Tja smo se odpravili za vikend, 10. novembra. Vsega skupaj nas je bilo 18. Torej množica, ki še uboga, z njo pa se tudi ni kar tako za hecati.

Ko smo prišli v Ankaran smo izvedeli, kako bo potekal vikend. Ker že dolgo nismo imeli prostega časa, smo si ga izbrili po večerji. Še prej pa smo se v molitvi priporočili Bogu, da bi vikend lepo potekal.

Sledil je film, v katerem je mladi surfarki (ne internetni, ampak na morju) morski pes odgriznil roko. Tudi po tej nesreči dekle ni obupalo, ampak je še naprej tekmovala in bila na pomembnem tekmovalni drugi. Nenehno smo videli boj med njo in njeno tekmico, ki jo je na vsak način želela premagati. Tako se je v življenju učila, kako živeti z eno roko in kljub temu ne obupati. Ni ostala samo pri športu ampak je svoje življenje posvetila tudi pomoči potrebnim.

Kakšne skupne debate po filmu ni bilo, razen v sobah in v posteljah, kjer smo obdelali tudi druge pomembne teme.

Po sobotnem zajtrku smo imeli katehezo. Pogovarjali smo se o naših sposobnostih. Razdelili smo se v dve skupini, kjer smo sestavljali Jezusa, dva pa sta sliko podirala. S tem smo se učili, da ne smemo nikoli obupati.

Sledila je skupna odbojka, za katero so se nekatere (starejši) opravičili. Saj veste, kako je pri telovadbi. Nikoli ne telovadijo vsi in ljudje imajo razne izgovore. Zmagala se je seveda boljša skupina.

Kosila seveda nismo izpustili. Po njem smo si izbrili tudi nekaj prostega časa. Sledil je pohod proti plaži, na kateri smo delali origami v obliki lilije, kjer smo se tudi učili, da ne smemo nikoli obupati. Pomerili smo se tudi v dvigovanju uteži in v plezanju, saj smo bili v zunanem fitnesu. Nismo pa bili dovolj pogumni, da bi se kopali v morju, oz. katehistinja Kristina je to prepovedala. Če zebe enega, zebe vse.

Če kdo izpusti večerjo doma, je tukaj nismo. Nekateri so se prav fejš napokali. Po kratki pogovorni katehezi smo šli v cerkev na polurno čaščenje. Po prepevanju smo vsak zase razmišljali o izbrani temi iz Svetega pisma.

Začelo se je uradno spanje in neuradno pogovarjanje. Noč je bila prej kratka kot pa dolga.

Po nedeljskem zajtrku je sledila še krajša kateheza in priprava na mašo, h kateri so prišli tudi naši starši. Po pogostitvi smo še malo igrali bilijard in namizni nogomet. V Ankaranu je bilo lepo, vendar tam ni nihče ostal. Drugi dan je pač bila že šola, na katero tudi med vikendom nismo pozabili, saj so se nekateri med prostim časom učili matematiko.

Na tem vikendu smo se imeli zelo prijetno, veliko smo se presmejali. Ko bo napovedan naslednji duhovni vikend, pa bomo v glavnem že vedeli, kako to poteka in ne bomo manjkali.

Jan Bratašev

Romanje zakonske skupine v Assisi

Nekaj let smo ga (br. Mateja Nastrana) nagovarjali, da nas popelje po poteh sv. Frančiška. In ob 10. obletnici zakonske skupine ni mogel reči ne. Tako smo se štiri družine (peta je bila v pričakovanju rojstva z nami v duhu) s 15 otroki, starimi med tremi meseci in 10 leti, med krompirjevimi počitnicami zasedli v Assisiju.

Br. Matej se je res potrudil in se približal tako otrokom kot odraslim. Ob vseh pomembnih »krajih«

Frančiškovega življenja smo lahko začutili preprostost in svetost tega svetnika. Samotišča, kamor so se umikali prvi bratje, so v nas prebujala željo po tišini. Zidovi samostanov in cerkva pa radost skupnosti, ki si je želimo tudi kot zakonska skupina. Prav posebno je bilo ob koncu oktobra v Grecciu obhajati božično sveto mašo. Letos mineva natanko 800 let, kar so na Frančiškovo pobudo ravno tukaj uprizorili prve jaslice. Seveda nismo pozabili niti na sv. Klaro in blaženega Carla Acutisa, ki je pokopan prav v Assisiju.

Ob čudovitem vremenu, ki nas je spremljalo vse dni, je kar prehitro prišel dan odhoda. A polni novih doživetij smo se proti Sloveniji vračali obogateni s Frančiškovim duhom in spoznanjem, da zmoremo takšno pot tudi z vsemi otroki. Hvaležni smo bratu Mateju, ki nas je vodil in duhovno (na)hranil, hkrati pa poskrbel, da nas je povsod čakalo prosto parkirišče.

Sv. Frančišek – prosi za nas.

Matej Nidorfer

Ko te pokliče svetnik

Kako dragoceno je, ko prisluhnemo klicu. In še dragoceneje, ko mu sledimo. Naša pot se je pričela prav tako. V knjižnici na vidni polici je »čakala« knjiga o svetem Piju (ja, to je pater Pij). Glavna pobudnica romanja si je knjigo sposodila, jo prebrala, in potem še eno, nagovorila prijateljico, skupaj sta nagovorili brata Mateja Nastrana ... in potem smo prikapljali še ostali. Veliki svetnik je pomagal tudi z rahlim izbrisom spomina bratu Mateju, ker drugače bi na romanje verjetno čakali vsaj še eno leto. Majhni čudeži. In tako nas je poln kombi odrazil na štiridnevno romanje v San Giovanni Rotondo.

Cel dan dolga pot v iskreni in zgovorni družbi mine ravno prav hitro. V prijetnem majhnem družinskem hotelu (z imenom San Pio, kakšno naključje) smo bili skoraj kraljevsko postreženi (s sobami in zajtrki).

Drugi dan smo posvetili spoznavanju samostana, cerkve in njene bližnje okolice, kjer je svetnik preživel večino svojega življenja. Res majhen kraj na hribu v bližini morja je danes precej drugačen, kot je bil v začetku 20. stoletja. Še vedno pa v njem ostaja »vonj« cvetja in brezštevilnih milosti, ki so bile izprošene. Sama nisem jutranji tip in ko sem se nekaj čez pet zbudila in nisem mogla več prav zaspati, sem sprejela

to kot vabilo k jutranjemu obisku svetišča. Maš ob petih zjutraj, kot so bile v času brata Pija, sicer ni več, ker romarji radi malo pospijo, a prva cerkev in njena večja naslednica se odpreta ob šestih. In res je bilo milostno sprehoditi se po še temni ulici do majhne preproste cerkvice, ki skriva v sebi tako neponovljivo zgodbo Božje ljubezni. V praznem svetišču sedeti na klopi pred spovednico, v kateri je spovedoval ta velik svetnik, in si predstavljati vrsto ljudi, ki čaka na milosten trenutek srečanja in odpuščanja. Po teh tleh je hodil svetnik. Prav po tem kamnitem tlaku. Prav pri tem oltarju je daroval maše in sebe. Vsak dan znova, do konca. Kakšna ljubezen, kakšna Ljubezen!

Majhne cerkvice se drži večja cerkev, ki je sprejemala brežstevilne romarje in jih še danes. Sedaj je bil kraj zagotovo precej bolj prazen, a kot romarski kraj nikoli ni niti približno osamljen. Najnovejše in res veliko romarsko središče je zelo razgibano, bogato z vsebino in sporočilnostjo. Predstavljam si, da ploščad pred ogromno cerkvijo in vsi prostori v njej, v času največjih praznikov svetega Pija in tudi drugih, komajda zdržijo množico romarjev. A zame ostaja bližina svetnika v preprosti majhni cerkvici. Čeprav si sveti Pij „zasluži“ vse zlato, ki ga obdaja v novi kripti, mi je bolj domače predstavljati si ga klečečega in sključenega na klečalniku pred Križanim. To razpelo smo med drugim videli med ogledom muzeja, ki je speljan po nekdanjih samostanskih prostorih. Zame ena bolj nagovarjajočih stvari so bile omare pisem, ki jih je prejemal sveti Pij. Neverjetno, a še kako verjetno. In pričevansko.

Kot se za romanje spodobi, smo imeli vsak dan tudi mašo (z izjemo prvega dne). Tokrat smo jo imeli v kripti pod staro cerkvijo, kjer je bil včasih pokopan brat Pij. Popoldan smo vsak po svoje ali skupaj odkrivali skrite koticke vseh treh svetišč in okolice. Eno lepših doživetij romanja pa je bila zame večerna molitev rožnega venca v novi kripti. Vsaka desетка (prvi del) v drugem jeziku, drugi del pa italijanski, saj je bila kljub vsemu večina romarjev Italijanov. Moč skupne molitve, neprecenljivo.

Naslednji dan smo poromali na „Angelsko goro“ (Monte Sant Angelo), kjer se nahaja podzemno svetišče nadangela Mihaela, katerega začetek sega v peto stoletje. Čeprav smo si želeli in prizadevali, izgubljenega peresa nadangela nismo našli. Smo pa

našli podpis svetega Frančiška Asiškega, ki je prav tako poromal v to svetišče. Ni se pa čutil dovolj vrednega, da bi vstopil, zato se je pred vhodom podpisal s črko Tau (ki je še danes „vgrajena“ v stranski oltar pri vhodu). Kako milostno, videti podpis tega velikega svetnika. Nedeljsko sveto mašo smo obhajali v novejši cerkvici nad starim svetiščem. Nadangel Mihael nas ni obiskal, nas je pa Jezus.

Popoldan se nismo mogli upreti skoku v jesensko morje. No, nekateri smo se v resnici prav zlahka uprli in samo namakali noge. Ampak večina je bila v vodi. Res je bilo prijazno to jesensko sonce, ki nas je božalo na tako lepem koščku plaže. Zvečer smo se ponovno pridružili skupni molitvi rožnega venca.

Priznam, da se mi je bilo težko posloviti od tega miru in tišine polnega kraja. A da preskok v vsakdan ne bi bil pretežak, smo se na poti nazaj ustavili še v Lancianu in Loretu. V prvem smo z vero zrl v evharistični čudež in obhajali sveto mašo (s pogledom na prav ta čudež). Težko dojemljivo, a Bog že ve, da takšne čudeže potrebujemo. V Loretski baziliki smo imeli milost sprehoditi se skozi Nazareško hišico in na drugačen način začutiti Božjo bližino.

Res smo bili obdani z milostmi. Milost smo pa bili tudi drug drugemu, prav vsak izmed nas. V vsakdanjem tempu življenja se tega premalo zavedamo, kako pomembno je, da si pogledamo v oči, se ustavimo, podelimo in podarimo del sebe. In skupaj delimo veselje, upanje in vero. Želim si, da bi znala milosti, ki sem jih na romanju prejela, objeti, zadržati in deliti tudi v svojem vsakdanu. Hvala, sveti Pij, da si nas zbral, gostil in nam srečno pomagal domov. Računamo nate!

Metka Jagodic

Hvaležnost

O sebi nam bo spregovorila s. Tina Dajčer, ki je postala nova provincialna predstojnica Šolskih sester sv. Frančiška Kristusa Kralja.

V veliki hvaležnosti se danes oziram na pot, ki sva jo z Gospodom prehodila v zadnjih petnajstih letih. Težko rečem, kdaj in kje točno je v moje srce položil hrepenenje, da bi mu svoje življenje podarila kot redovnica, gotovo pa je, da se je po končani maturi, ko sem del poletnih počitnic preživela na duhovnih vajah v Logarski Dolini, nekaj v mojem srcu premaknilo. Močno me je nagovorila lepota življenja v skupnosti, delo, molitev in naše pristno veselje. Ker sem takrat še razmišljala le o tej možnosti, da si bom nekoč ustvarila družino, sem si želela predvsem to, da bi v njej vedno bil prostor za Boga.

Študijska pot me je nato vodila v Maribor, kjer sem študirala likovno pedagogiko. Začela so se odpirati nova obzorja, graditi nova prijateljstva. Likovno ustvarjanje in srečanja z mladimi pri študentskih mašah so mi pomenili zelo veliko. Zelo rada sem bila tudi v družbi sester uršulink in se kot animatorka vključevala v njihove počitniške dneve za otroke. Bogu sem neizmerno hvaležna za ta čas, saj verjamem, da je prav sredi vsega tega

mladostnega žuborenja in iskanja v meni tiho zorel duhovni poklic.

Na duhovnih vajah v tišini in romanjih pa je hrepenenje, ki je bilo zapisano v srcu, prihajalo vedno bolj na površje. Po eni strani sem ob misli na redovništvo v sebi zaznala veliko notranjega veselja in mir, po drugi strani so me spremljala številna vprašanja. Dragoceno je bilo, da sem se o vsem tem lahko pogovarjala z osebo, ki sem ji zaupala in ki mi je pomagala pri konkretnih korakih v hoji za Gospodom. Zavedala sem se namreč, da bi odločitev za redovništvo moje tedanje življenje obrnila na glavo in da bi domači to odločitev težko sprejeli. A Gospod je, ki ljubi prvi in nam vedno daje potrebnih milosti, da bi na njegovo ljubezen lahko odgovorili z ljubeznijo.

V želji vsa pripadati Bogu in v tem svetu skupaj s sestrami biti priča Njegove ljubezni sem jeseni leta 2005 vstopila k šolskim sestram sv. Frančiška Kristusa Kralja in 2. februarja leta 2013 izpovedala večne zaobljube. Zame je to neizmerno dragocen in lep dar. Prav zato si ob srečanju z mladimi, katerih oči tolikokrat žarijo v iskrenem hrepenenju po podaritvi Bogu, želim, da bi skupaj z Njim imeli pogum odgovoriti Božjemu klicu v posvečeno življenje, da bi mu sledili z zaupanjem in veseljem.

s. Tina Dajčer (<https://solske-sestre.si/s-tina-dajcer/>)

Novo vodstvo mariborske province Šolskih sester sv. Frančiška Kristusa Kralja. FOTO: solske-sestre.si

Sveti angel varuh moj ...

Glejte, da ne boste zaničevali katerega od teh malih! Povem vam namreč, da njihovi angeli v nebesih vedno gledajo obličje mojega Očeta, ki je v nebesih.» (Mt 18,10)

Sveto pismo pogosto govori o Angelih, Božjih poslancih. Tudi smo se učili, da vsak človek ima angela varuha. Prva molitev, ki smo jo molili je bila Sveti angel varuh moj...

V svojih zapiskih sem našel prijetno zgodbo o Angelu varuhu. Zdi se mi, da bi nam branje te zgodbe dvignilo razpoložljivost za molitev. Vemo, da je pri molitvi rožnega venca – tudi ko ga molimo sami – vedno z nami naš Angel varuh in skupaj z nami moli.

Naj nas misel na Angela varuha pri molitvi globlje poveže z Bogom.

Rok je jezen prišel domov in torbo s športno opremo vrgel v kot svoje nepospravljene sobe. Spet je njegova nogometna ekipa izgubila. Že tretjo tekmo zapored. Jezen je bil na soigralce. Predvsem na Jana, ki ne podaja žoge in na Tima, ki je v голу preveč štorast. V kuhini

nji je opazil, da so mu njegovi pustili še nekaj špagetov od kosila, pa jih je kar hladne pojedel.

Kako, da nikogar ni doma? Sobota je. Ana je gotovo na kakšnem praznovanju sošolkinega rojstnega dne, David pa verjetno pri prijatelju Maticu, s katerim razstavljata in sestavljata en star motor. Vedno znova si izmišljata neke izboljšave. Skratka, brezvezno opravilo. Ati in mami pa sta očitno šla na daljši sprehod s psom Ronijem. Kakšen mir! Rok je kar užival in se za nekaj časa zleknil na posteljo.

Premišljeval je. Biti sam doma je vseeno dolgočasno. Domislil si je, da bi se s kolesom odpeljal do potoka. S seboj bo vzel trnek in če bo sreča mila, bo ujel kakšno ribo. Pred nekaj dnevi je ujel eno prav veliko in želja po podobnem uspehu ga je še dodatno spodbudila.

Hajd na kolo. Sledilo je pet minut dirkaške vožnje in že je bil na cilju. Kolo je postavil k drevesu ob cesti in se spustil kakšnih pet metrov nižje do potoka ter vrgel trnek, na katerega je pričvrstil košček kruha. Idealna lokacija za ribolov. V takih trenutkih zna vedno biti potrpežljiv. Kar naenkrat je sprevidel, da ni sam.

»Hej, Rok! Kaj delaš tukaj?« ga je nagovoril neznanec, oddaljen kakšnih pet metrov. Roku je od šoka srce skoraj padlo v hlače. Kdo ga zdaj moti pri tako pomembnem opravilu? Hitro je zaklical nazaj:

»Kdo si? Kaj hočeš? Od kod me poznaš? Pusti me pri miru, ker te ne poznam!«

Pa spet oni: »Ti me res ne poznaš, jaz pa te poznam že od rojstva!«

Rok je vidno postajal jezen in že je jemal iz žepa mobilnik ter z njim mahal proti neznancu:

»Poklical bom očija, pa še policijo! Izgini od tod!«

Neznanec se mu je bližal, a Rok jo je ucvril po strmini proti kolesu. A ne gre. Zdrsnilo mu je in ni manjkalo veliko, pa bi čofnil v potok.

Tujec je stopil povsem do njega in se mu prijazno nasmehnil. Rok se je vdal v usodo in z drhtečim glasom vprašal: »Kdo si? Kako ti je ime?«

Neznanec mu je prijazno odgovoril: *»Ti si Rok, jaz pa sem Kor. Ti si jezen, jaz prijazen. Ti si poreden, jaz pa priden. Jaz sem tvoj angel varuh!«*

Rok ni mogel verjeti svojim očem. Neznanec je bitje brez telesa. Je viden duh. Kakor da bi ga sestavil iz megle. Ves bel.

Fant je nadaljeval pogovor: *»Zakaj ti je ime Kor?«* Neznanec je odgovoril: *»Jaz sem Kor, ker si ti Rok. Jaz sem tvoje nasprotje, ker tudi ti delaš vse nasprotno od tega, kar si jaz želim.«*

Rok je postal radoveden: *»In kako je ime angelu varuhu mojega brata Davida? Pa moje sestre Ane?«* Hitro je sledil odgovor: *»Mislim, da se Davidov angel imenuje Divad, Anin pa zagotovo Ana.«* Roku je vse skupaj postalo čudno: *»Torej ima Ana Ano.«* Angel mu je potrdil: *»Točno tako. Ker je pridna in je njen angel z njo nadvse zadovoljen, ima isto ime kot ona. Tudi jaz bi si želel, da bi mi enkrat bilo ime Rok.«*

A fant še ni bil zadovoljen z odgovori: *»Kdo pa določi imena angelov na tak način? In zakaj si se prikazal samo meni?«* Angel mu je razodel skrivnost: *»Bog Oče si je omisлил takšen način*

poimenovanja angelov, ker je s tebi podobnimi nezadovoljen, ker ne ubogate ne staršev, ne prijateljev in tudi nas angelov varuhov ne. Tebi sem se pa prikazal zato, da te malo spametujem, ker sem že skoraj obupal nad teboj. Po navadi se Marija prikaže pastirčkom in jih opominja. Zdaj pa moramo očitno tudi angeli v akcijo. Ne veš, kako sem žalosten, ko lenariš, ko ne ubogaš, ko uloviš ribo in jo pustiš, da pogine. Večkrat divjaš s kolesom in te komajda še zadržim, da ne padeš in se ne poškoduješ. Tudi pri tvojem žogobrcu sem zaskrbljen. Vse tvoje grde besede mi zvenijo po glavi. Pa, ko se na samem jeziš ... Vse vem o tebi. Bil sem večkrat pri Bogu v nebesih in ga prosil, naj mi da kakšnega bolj pridnega fanta v varstvo, ker sem že preveč utrujen, pa me noče uslišati in me tolaži, da boš ti sčasoma postal bolj priden. Prav danes se začne božična devetdnevnic. Povabim te, da greva zvečer v cerkev, ti pa tudi ministrirat. Jezusu se priporoči, naj ti da moči, da bi se poboljšal. Jutri pa sploh, ker je nedelja. Obljubi mi, da bo tako!«

Rok je samo zamišljeno poslušal in gledal v Kora. Kar ni mogel verjeti, kaj se mu dogaja. Ob angelovem pripovedovanju je čutil žalost, a hkrati je bil srečen, da je videl to nebeško bitje. Vesel je bil, da je v živo, na otipljiv način, spoznal svojega varuha. Zato mu je obljubil, da bo vsak večer v cerkvi in se bo lepo pripravil na Jezusovo rojstvo. Angel Kor si je oddahnil in je bil kar zadovoljen z doseženim uspehom. Nagovoril je fanta: *»Pridi, greva domov. Obljubi mi, da tega najinega posebnega prijateljavanja nikomur nikoli ne izdaš.«* Rok je prikimal in se nasmehnil. Nikoli ni tako od srca pred spanjem zmolil k angelu varuhu kot ta večer.

br. Placid Prša

Se želite pridružiti Molitveni navezi za dobre družine in duhovne poklice? Preprosto. Pišite na sedež province: **Slovenska kapucinska provinca**, Mekinčeva 3, 1000 Ljubljana; na elektronski naslov: **kapucini.provincialat@rkc.si** ali pa na spletni strani: **www.kapucini.si/poslanstvo/molitvena-naveza-za-dobre-druzine-in-duhovne-poklice/** najdete obrazec za vpis in ga izpolnite.

Br. Umberto Vallerino – afriški lev

Če lahko določena brata kapucina označiš še kot misijonarja, etnologa, antropologa, lovca, pastoralnega inovatorja, domiselnega zbiralca sredstev za misijone, arhitekta, graditelja, pospeševalca kmetijstva.... potem gre

brez dvoma za neke vrste genija. In naš brat Umberto Vallerino, pionir v srcu Afrike, je to vsekakor bil.

Rodil se je leta 1927 v veliki in zelo verni družini. Trije bratje so vstopili h kapucinom. Sam je priznal, da je bil eden izmed motivov tudi revščina, saj je v Italiji že po prvi svetovni vojni vsega primanjkovalo. Maja 1952, dobro leto po duhovniškem posvečenju, je že odšel na afriško celino, ki mu je za vedno prirastla k srcu. Začetki so bili zelo težki, že iz političnega vidika. Srednja Afrika takrat še ni obstajala kot republika, ampak kot francoska kolonija in se je imenovala Oubangui-Chari, po imenu dveh najpomembnejših rek: Oubangui, pritoka velike reke Kongo na jugu, in Chari, ki se na severu izliva v jezero Čad. Tam so delovali kapucini iz Francije. Mladi misijonar Afrike ni spoznaval z orožjem, temveč z mikrofonom in fotografskim aparatom v Oubangui-Chari in dovolil, da so ga osvojile kultura, navade in običaji tega ljudstva, zlasti Pana in Gbaya. »Vedno sem bil radoveden, če bi izvedel več

o ljudeh, ki sem jih srečal, in bilo je normalno in prav, da sem to storil. Na ta način sem se postopoma približeval življenju prednikov, pogovarjal sem se s starejšimi, ki sem jih vedno ljubil, spoštoval in skoraj častil kot prave modrece.« Z vsem srcem se je lotil iskanja ostankov teh ljudstev in ras, pri čemer se je posvetoval s starejšimi, ki so bili edini varuhi njihove zgodovine, kulture in tradicije, saj o tem ni bilo nobenih spisov. Njegove raziskave in študije so bile javno objavljene. Italijanski misijonarji pa so bili kot državljani nekdanje okupatorske države izgnani iz Eritreje in Etiopije, in tudi v tej francoski koloniji niso želeli imeti skupin misijonarjev, temveč so jih razdelili po posameznih misijonih in se tako niso mogli srečevati, družiti. To pa je v genovski provinci ustvarilo nezadovoljstvo in provincial jih je, s soglasjem vrhovnega predstojnika, že hotel odpoklicati, potrebovali so tudi brate za nov misijon v Peruju. Pa se brat Umberto ni dal. Prosil je vrhovnega predstojnika, da mu dovoli ostati v Afriki, ki je že osvojila njegovo srce, kljub temu, da so ga nekateri bratje obtožili upiranja predstojnikom. A sta škof Bauda in novi genovski provincial uspela pomiriti strasti in ohraniti italijanske brate na tem področju. Ko so napetosti polegale, se je »afriški lev« (vzdevek, ki se je skladal z njegovim značajem je dobil, ko je leva v samoobrambi ustrelil naravnost med oči) bliskovito pognal na delo. Ljudi je želel naučiti učinkovitega in dobičkonosnega poljedelstva in jih opremiti z voli za oranje polj, le denarja ni bilo. Zbral je skupino domačih plesalcev in se z njimi odpravil na turnejo v Italijo, po ligurskih mestih, polnih turistov, kar je seveda prišlo tudi v medije in z zbranim denarjem je lahko mnoge kmete opremil s temi živalmi. Za Afriko nujno potrebne katehete pa je zgradil šole, pravzaprav cele vasi. V njih so se učili tako katehetskega poklica, kot tudi učenja

umetnosti in obrti in tako pomagali pri razvoju domačih vasi. S tem je vzgajal laiške sodelavce za krajevno Cerkev mnogo let pred papežem Frančiškom.

Po petih desetletjih nenehnega dela v misijonih (vse je delal na polno, brez polovičarstva) si je želel osvežitve svojega duhovnega, redovnega življenja. Našel jo je pri ognjiščarjih v Italiji. Tako kot sveti Pavel je Kristusa odkril v osebnem srečanju z Njim, ko je ustvarjal edinost z brati, s Kristusom med njimi.

Za očeta Umberta je bila to kopernikanska revolucija. Kot je sam zapisal, je delal »na koreninah, na bistvenem, ne da bi pozabil, da je bistveno sestavljeno iz marsičesa, kar se ne predstavlja vedno kot bistveno in pomembno.« S temi novi spoznanji je menil, da je čas za vrnitev v Italijo. Poslali so ga v Savono, kjer je v dveh desetletjih že napol opuščen samostan pod njegovim vodstvom in delom spremenil v cvetočo postojanko. Vrt je pa zažarel v vsakovrstnem rastlinju, cvetju, kar je omogočila nova vodna napeljava. Zasadil je tudi oljčnik, najbolj pa je užival med obilico kaktusov. Zadnjo spremembo je dokončal nedavno pred smrtjo. Čeprav njegovo telo ni bilo več v Afriki, je bil njegov duh še vedno tam. To se je pokazalo z vsako besedo, z vsakim pogovorom, zlasti z dolgoletnimi prijatelji, v vsaki pridigi, nagovoru.... . Ustanovil je tudi revijo Benabe (Od srca do srca).

Njegovo zemeljsko potovanje se je zaključilo ob srečanju s sestro smrtjo, 23. aprila 2023.

Še anekdota

Ko je Gadafi nekoč prišel na obisk v Italijo, je po svoji navadi živel v šotoru, obdan z množico sodelavcev in kamel. Šotor je bil postavljen na vrtu neke vile. V njem je Gadafi sprejemal obiske, delegacije, prirejal gostije ipd. To je navdihnilo tudi našega brata, da je

tudi on na savonskem samostanskem vrtu razpel šotor, v katerem je sprejemal in se srečeval z raznovrstnimi ljudmi.

br. Placid Prša in brat Gregor Rehar

Moja dediščina

Izhajam iz delavske družine s štirimi otroki. Oče in mati sta hodila v službo v turnusu, da smo lahko vedno imeli varstvo in enega od njih. Mati mi je ob mojem poročnem dnevu dejala, da ji je žal, da mi ni mogla nikoli dati nič denarja. Zakaj? Ker ga preprosto ni imela. Odgovorila sem ji: Draga mami, dala si mi večje bogastvo, kot denar – svojo ljubezen, svoja dela, svoje znanje, svoje molitve ... Videla sem, da so se ji v kotičku oči nabrale solze ... Sledil je najin objem. Moja draga mami, ki je naredila samo štiri razrede osnovne šole, ker so jo doma na kmetiji potrebovali za najbolj težavna dela na polju in v hlevu ...

Ko sem se mnogo let kasneje peljala domov s polnim prtljajnikom nabrane zelenjave z vrta, ki sva ga obdelovala skupaj z možem, sem se dobremu Očetu zahvalila,

da lahko skupaj sodelujemo v naravi in z naravo. Midva posejeva, On pa zaliva in daje rast. Koliko bogatinov, z ogromno denarja na njihovih računih, ne bo nikoli spoznalo tega bogstva ...

Spomnim se davnega leta 1994, ko sem z brati kapucini in 50 mladimi skupaj romala v Assisi. Življenje in karizma asiškega ubožca sta me tako prevzela, da sem razmišljala, da za svoje življenje ne potrebujem osebnega avtomobila, ki sem ga s svojimi prihranki komaj kupila ...

Na tem romanju sem spoznala tudi ogromno vrstnikov, ki so s svojim pozitivnim pogledom na življenje in s svojimi talenti zelo popestrili samo romanje in moje življenje. To je bogastvo, ki ga ne more nihče odvzeti, ki ga ne razje rja in ki ostane večno ...

Spoznala sem tudi Delavnice molitve in življenja, ki so se pričele izvajati prav tisto jesen v Štepanji vasi. Kakšno bogastvo. Končno sem začela spoznavati različne molitvene načine, saj se je do takrat moja vera ohranjala v glavnem preko pesmi, ki sem jih spremljala s kitaro. Prepričala me je tudi sistematičnost samega programa in jasna navodila za življenje v duhu prejšnjega srečanja. In vsakodnevne svete pol ure, ki je velikokrat več kot samo 30 minut. Ja, z udeleženci te delavnice smo postali pravi bratje in sestre v Kristusu in zdelo se je, da je med nami že nebeško kraljestvo ... Gospod, ti si delež moje dediščine ... (Ps 15)

Vključila sem se v vodenje Delavnic in udeležila Šole priprave za voditelje Delavnic molitve in življenja. Neprecenljivo bogastvo. Spoznavati duhovno dediščino našega ustanovitelja je velik privilegij. Septembra 1996 smo se z 12 voditelji udeležili Srečanja „Izkušnja Boga“ v Assisiju – duhovne vaje v tišini, ki jih je vodil sam ustanovitelj Ignacio Larrañaga. Spomnim se, kako smo se polni milosti in navdušenja vrnili domov. Biti en

teden v navzočnosti z Očetom in srkati milosti iz Svetega pisma, iz nagovorov ustanovitelja DMŽ, iz posvečenih prostorov v Porcijunkuli, iz nasmehov ostalih udeležencev ... Gospod me je položil na svoje srce in dahnil v mojo dušo. Še vedno me nase privezuje z vrvicami ljubezni in skrbi zame takrat, ko sama ne zmorem več.

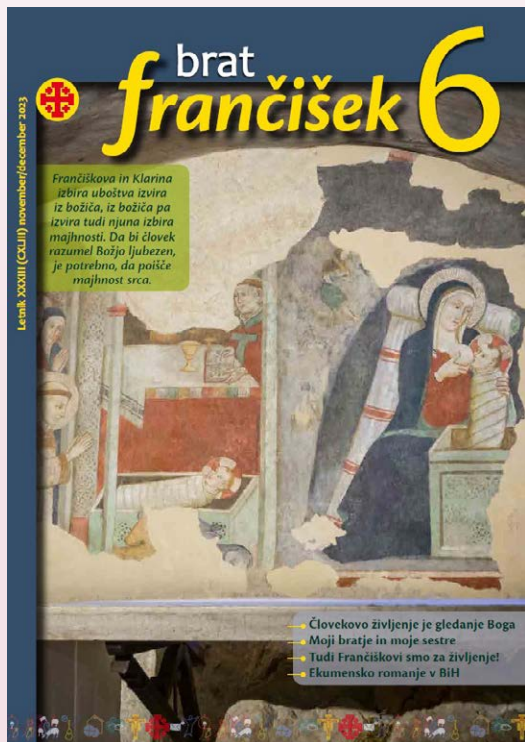
Neprecenljivo bogastvo je tudi moj ljubeči mož, najini otroci, naši odnosi, poklic učiteljice na srednji šoli, številni talenti, prijatelji, voditelji Delavnic molitve in življenja ...

Gospod želi, da smo srečni in da osrečujemo druge. Z živim Jezusom v srcu je možno vse. On je tisti, ki nam kaže pot, preko Svetega pisma, preko navdihov Svetega Duha, preko molitve, preko plemenitih ljudi. Gospod, hvala ti za vso duhovno dediščino, ki sem jo prejela ...

Da, Gospod, naj ostanem dan za dnem, pred teboj iz oči v oči. In ko bo moja naloga na tem svetu končana, se bom sama in molče ustavila pred teboj, iz oči v oči. Amen.

Zvonka Erce

**brat
francišek**
https://www.franciskani.si/?page_id=383

Vstopili smo v zadnja dva meseca leta 2023, v katerih se spominjamo obeh letošnjih osemstoletnic: 29. novembra bomo obhajali 800-letnico Frančiškovega Vodila reda manjših bratov, na božični večer pa se bomo spominjali 800-letnice prvih jaslí v Grecciu.

Razmišljanje frančiškanskega provincialnega ministra p. Marjana Čudna OFM o jaslícah v Grecciu nam pokaže pomen majhnosti v kateri moramo neprestano rasti.

Kateheza OFS nas usmeri v brate in sestre, ki nam jih Gospod naklanja, da se ob njih oblikujemo.

Preverite, kako so člani narodnega sveta OFS načrtovali v Piranu, kjer so združili prijetno s koristnim.

Nekatera krajevna bratstva OFS so imela kapitelj, druga obljube, spet druga duhovne vaje, ... Vaše krajevno bratstvo OFS ni omejeno? Pišite nam in nas seznanite s svojim delovanjem!

Žetev prinaša veliko duhovnih utrinkov ne samo za molivce Živega rožnega venca, ampak za vse bralce revije Brat Frančišek.

Pokukajte tudi v sorodni reviji Frančiškov prijatelj in Med nami.

V oktobru so mnogi naši bralci pokazali, da so odločno ZA življenje in se udeležili pohoda v Ljubljani. Poglejte, kako so se imeli.

Svetodeželska rubrika nam postreže s sklepom nadaljevanj o romanju s fičkom v Sveto deželo, opiše pa tudi ekumensko romanje v Bosni in Hercegovini.

Bliža se adventni čas in Pozabljene spretnosti vas naučijo izdelati adventni venec.

Vsem bralcem in bralkam želim poglodeljeno adventno pripravo in vesele božične praznike!

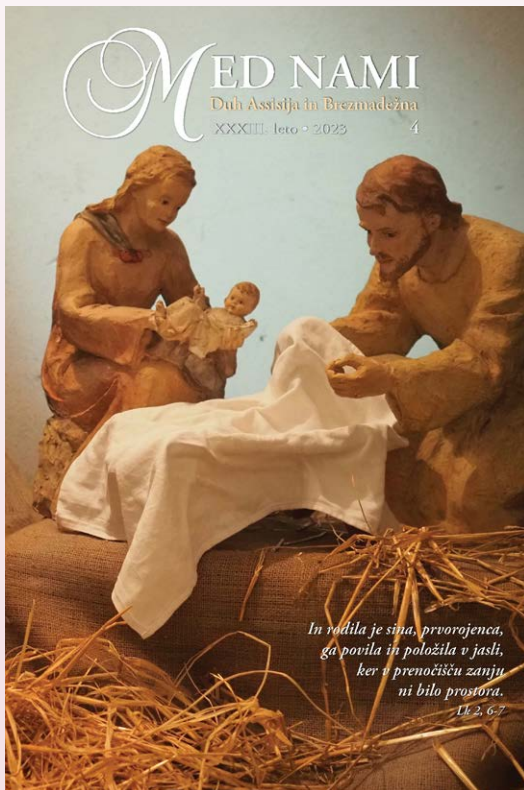
br. Janez Papa

MED NAMI
Duh Assisija in Brezmadežna
<http://minoriti.rkc.si/ponudba/revija-med-nami>

Z veseljem sprejemati in živeti življenje je moto zadnje številke revije Med nami v letošnjem letu. Zakaj ta vsebina? Ker je ravno te dni 800 let, odkar je bilo sprejeto Vodilo Frančiškovih bratov, ki ga živijo že toliko časa in je še vedno živo. In ne samo to, Vodilo je polno spodbud, ki prinašajo življenje, pravo življenje, ki je edinole v Bogu. V uvodniku naša lektorica Barbara odstira, zakaj je hvaležna za življenje in zakaj vsako leto dlje časa postoji ob Detetu v jaslícah.

Minorita p. Martin Kmetec in p. Igor Salmič sta prispevala vsak svoj vidik: p. Mar-

tin globok razmislek o tem, da je Kristus, učlovečena Božja Beseda, edini vir pravega veselja do življenja, p. Igor pa zaključuje svoje premišljevanje o Vodilu.

Papež Frančišek nas nagovarja, naj živimo, verujemo in upamo vsak dan znova.

V Svetopisemskih ikonah M. Celarc lepo izpelje povezavo med Frančiškovim popolnim veseljem in Svetim pismom, ki ga je navdihovalo. Ugotavlja, da življenja ni potrebno grabiti zase, marveč ga je nujno izročiti Bogu v služenju ljudem.

Mlada družina Aljaža in Marte Novak, ki se je udeležila romanja v Assisi, je odprla vrata in srce našim bralcem. Nasrkajmo se njihovega veselja do življenja!

Ob Breznadežni se lahko odpočijemo in ji zaupamo svoje vsakdanje težave, saj nas razume, ker je mati. Na molitvenih straneh sta

utrinka božje navzočnosti, ki ju čutita pesnika Nataša Ahčin in Jaka Košir.

Bratje in sestre Frančiškovega svetnega reda so se srečali na Brezjah, kjer so pričevalci iz Frančiškove družine (frančiškan, šolska sestra in zakonca, člana OFS) pričevali o tem, kako živijo Vodilo v vsakdanjem življenju. Iz prispevka veje veselje nad srečanjem bratov in sester, ki je ob taki priložnosti vedno v zraku.

Bratje minoriti so se srečali na duhovnem kapitlju, na katerem jih je br. Štefan Kožuh spodbujal, da je treba dati Bogu najboljši čas, ne ostankov – in še marsikaj drugega je povedal.

Mlada pogumna romarica Barbara je v svoji skromnosti stresla le droben utrinek iz sicer bogatih doživetij na romanju po poti sv. Jakoba, a ta utrinek je dovolj svetel, da nas bo ogrel.

Razveselil nas bo prispevek v rubriki Otroci med nami in nam dal priložnost, da bomo sedli z našimi malčki in jim pomagali rešiti uganko. Pa ne samo tukaj, tudi zagonetka v zabavnem kotičku bo priložnost za druženje z najmlajšimi.

Bogata obvestila naznanjajo, da se ponovno odpirajo možnosti za mnoga duhovna doživetja v poletnih mesecih naslednjega leta: Piran, Assisi, Loreto, San Giovanni Rotondo, Poljska ...

S to številko začnemo novo rubriko, Obletnice, saj sta 800-letnica Vodila in jaslic dovolj velika razloga za to. Tokrat bomo v tej rubriki lahko prebrali o božičnem odpustu.

Naslovnica smo posebej veseli: jaslice hrvaške umetnice Alojzije Ulman, ki jih je izdelala za ptujski minoritski samostan, so vedno znova navdih. V tej številki pa se razodeva še ena skrivnost njihovega nastanka. Preberite! Pa blagoslovljeno praznovanje!

Doroteja Emeršič

Sklic 86. vrhovnega kapitlja v letu 2024

Naš generalni minister, v skladu s našimi Konstitucijami, to je s soglasjem vrhovnega vodstva, je 4. oktobra 2023 razglasil sklic našega 86. vrhovnega kapitlja, ki se bo odvijal od 26. avgusta do 15. septembra

2024 v našem mednarodnem kolegiju sv. Lovrenca Brindiškega v Rimu. Na njem bodo člani kapitlja, imenovani in izvoljeni, pregledali, kako je Bog deloval po nas v preteklem šestletju in da bi ponovno obudili našo iskreno željo po sledenju evangeliju našega Gospoda Jezusa Kristusa. Že marca je vrhovno vodstvo imenovalo pripravljajlno komisijo, ki že dela s polno paro.

Popolni odpustek v času obletnice prvih jasic v Grecciu

Konferenca Frančiškovih redov je oznanila, da je možnost prejema splošnega odpustka in sicer v času od 8. decembra (Brezmadežna) do 2. februarja (praznika Gospodovega razglasenja - Svečnice). Odpustek se pridobi z obiskom cerkva, ki jih upravljajo Frančiškovi bratje in sestre in molitvijo pred tamkaj postavljenimi jasicami. V pismu vsem Frančiškovim bratom in sestram je Konferenca zapisala, da je ta odpustek, povezan z 800 letnico prvih jasic v Grecciu, bil zahtevan in odobren s strani papeža Frančiška z namenom pospeševanja duhovne prenoje vernih in povečanje življenja v milosti. Tudi tisti, ki fizično ne morejo v cerkev, lahko prejmejo odpustek z darovanjem svojega trpljenja in darovanjem žrtvic v ta namen.

Srečanje »bratstev Lovrenca Brindiškega«

V prvih dneh septembra so se v našem romarskem domu v Assisiju zbrali bratje, delujoči v »Mednarodnih bratstvih sv. Lovrenca Brindiškega«, ki so

večinoma v Evropi. Tam so bili tudi višji predstojniki in bratje, ki jih zanima ta projekt. Namen slednjega je, da se bratstva v samostanih, ki so pomembni, da se naša navzočnost tam ohrani, okrepijo z brati iz različnih delov sveta, ki na nek nov način osvežijo plamen naše kapucinske karizme, naše delovanje tam.

Sestanek sveta predstavnikov italijanskih vzgojnih hiš

V Viterbu se je od 13. – 15. oktobra sestal svet predstavnikov italijanskih vzgojnih hiš ponovincev in študentov teologije, ki so organizatorji Evropskega srečanja kapucinskih ponovincev in študentov v letu 2025. Vsaka hiša kapucinskega ponoviciata in študentata v Italiji ima dva predstavnika, predstavnika in namestnika predstavnika. Vsi predstavniki in namestniki skupaj tvorijo svet italijanskih kapucinskih ponovincev in študentov oz. bolje rečeno vseh kapucinskih ponovincev in študentov teologije, ki so v vzgoji v Italiji. Navzoči so bili bratje iz Italije, Francije, Slovaške, Belorusije in Zeleootskih otokov. Z njimi je bil brat Armando Nardecchia iz Tajništva za vzgojo. Razmišljali so o mladini kapucinske družine po Evropi, prav v luči bratskega srečanja v letu 2025 in o nekaterih pobudah graditve skupnosti. Pri organizaciji evropskega srečanja bodo sodelovali tudi ponovinci in študentje, ki niso v vzgoji v Italiji. Napovedali so, da bo v novembru predstavljena druga izdaja Evropskega zbornika, plod izmenjave prispevkov, novic, fotografij med mladimi evropskimi brati. Srečanje so preživeli v veselem bratskem vzdušju, tudi ob obiskih lokalnih zgodovinskih znamenitosti.

Kaj je novega pri Franciscan International?

Veliko! FI ima novega direktorja! V Ženevi se je 8. novembra ob navzočnosti mnogih sodelavcev, bodisi na licu mesta, bodisi preko spleta, poslovil dosedanji direktor, frančiškan, br. Markus Heinze. 1. januarja pa prične z delom novi direktor, Blair Matheson TSSF.

Br. Markus se je zahvalil vsem sodelavcem za predanost, podporo, ki jo je prejel v svojem mandatu. »Le tako jim je uspelo tako veliko narediti!« Predsednik FI Michael Perry je imel kratek nagovor v smislu

spodbude k vodenju v duhu sv. Frančiška in prizadevanja za zagovornišvo človekovih pravic v OZN.

OZN nadaljujejo pogajanja o podjetništvu in človekovih pravicah

V zadnjem tednu oktobra so se države članice OZN zbrale v Ženevi, da bi nadaljevale pogajanja o novi mednarodni pogodbi, ki bi urejala dejavnosti nadnacionalnih korporacij v skladu z mednarodnim pravom o človekovih pravicah. To

odprto vladno delovno skupino (IGWG) je leta 2014 ustanovil Svet za človekove pravice, ki priznava, da so podjetja med ključnimi dejavniki kršitev človekovih pravic po vsem svetu. FI aktivno sodeluje na vseh njenih srečanjih, zagotavlja tehnično strokovno znanje in pomaga, da članice skupine in vsi, ki jih to zadeva, zlasti iz vrst Frančiškihov bratov in sester, spregovorijo ostalim članicam skupine. Tako je na stranskem dogodku spregovorila Frančiškova sestra iz Mozambika in sodelavec FI o podpori notranje razseljenim osebam. Na drugem pa je bilo na podlagi mnogih konkretnih kršitev človekovih pravic govora o tem, kako lahko te izkušnje uporabimo pri tem novem dogovoru. Pogajanja so resna in trda. Članice želijo, da se čim večje število držav vključi v to dogajanje, da le te aktivno sodelujejo (bila je težava z afriškimi članicami), da bi oblikovali tako pogodbo, ki bi bila vsem razumljiva in jasna in seveda izvedljiva, ter bi preživela pravne viharje razburkanega morja mednarodnih poslov, saj si nekatere države in korporacije zelo želijo čimbolj oslabiti že osnutek pogodbe.

FI obsoja nasilje v Sveti deželi ...

Tudi ob novem izbruhu nasilja v Sveti deželi se zelo zaskrbljena FI pridružuje papežu Frančišku in generalnemu sekretarju OZN pri njihovih pozivih za takojšnjo humanitarno prekinitev ognja in izpustitev

vseh civilistov, ki so nezakonito priptli. Prav tako skupaj z generalnim ministrom manjših bratov frančiškanov in brati frančiškani iz Kustodije Svete dežele pri njihovem klicu k molitvi za mir in sejanju s konkretnimi gestami. Pozivajo k upoštevanju človekovih pravic, vojnega prava, kjer nikakor niso dopuščeni neselektivni napadi na civiliste. »Nedolžne žrtve te vojne si ne zaslužijo pekla na zemlji, ki ga živijo«, je zapisal br. Ibrahim Faltas OFM, iz Svete dežele.

Sicer pa je FI tudi izredno dejavna, v bistvu nosilka prizadevanj, pri zagotavljanju človekovih pravic v Gvatemali. Sodelovala pa je tudi pri konferenci, ki jo je organizirala lokalna frančiškova mreža za migrante v Salvadorju. Na njej so naslavljali vsakdanje zelo pereče težave migrantov, kot so neevidentiranost, kršitev človekovih pravic ipd. Pa tudi na Filipinih skušajo lajšati bolečine družin, ki so izgubile svoje družinske člane v nezakoniti vojni proti drogam bivšega predsednika države.

CENEC

Prvo ustanovno plenarno zasedanje nove kapucinske konference Zahodne in Vzhodne Evrope (CENEC)

se je odvijalo od 1. do 4. novembra v Tenczynu, blizu Krakova. Novo konferenco sestavljajo province: krakowska, nemška, irska, češka, slovaška, švicarska, in varšavska. In še beloruska in ukrajinska kustodija, ter predstavništva iz Bolgarije, Velike Britanije, Švedske, Tirolske, Madžarske ter Dunaja. Prav tako sem sodijo predstavništvo »nižjeležečih držav« Belgije in Nizozemske ter hiše naše navzočnosti na Islandiji, v Gruziji, Latviji, Litvi in Rusiji. Na srečanju sta bila navzoča tudi generalni minister, br. Roberto Genuin, in vrhovni svetovalec, br. Piotr Stasinski. Začeli so z evharistijo, nadaljevali z uradnim pozdravom in volitvami predsednika in podpredsednika. Sledila je razprava o statutu nove konference in njegova potrditev. Veliko časa je šlo za podrobno predstavitev področij našega delovanja, pa tudi pogled na izzive tega časa. Velikodušna

gostoljubnost poljskih bratov je omogočala osvežitev starih in vzpostavitev novih znanstev med brati, zlasti med obroki in bratsko rekreacijo.

Srečanje na Filipinih

Vrhovno vodstvo Reda in predstojniki Azijske in pacifiške kapucinske konference so od 16. do 20. oktobra v Domu duhovnih vaj v Lipa City na Filipinih imeli pomembno srečanje z naslovom: »Kapucini v Aziji in

Pacifiku. Veseli zastopniki spodbujanja sodelovanja in solidarnosti za razvoj naše prisotnosti in krepitev naše identitete v smeri svetlejšje prihodnosti« Tudi na tem srečanju so bili tako br. Robert Genuin, kot še šest članov vrhovnega vodstva, vrhovni tajnik kot tudi višji predstojniki različnih okrožij v tem delu sveta. Tudi teme, ki so se jim posvečali so bile osredotočene na to regijo. O njih se ni le govorilo, temveč je sledilo delo po manjših skupinah, plenumi, predlaganje sklepov in njihovo sprejetje. Prav tako je vrhovno vodstvo predstavilo svoje poglede in dobilo dragocen odzive nanje iz terena. Tudi tu ni manjkalo bratskih srečanj, rekreacije, pogovorov....

Kapitelj rogoznic

Naši bratje po svetu so imeli še več raznovrstnih srečanj. V prvi polovici oktobra so v Sardhani v Indiji obhajali »kapitelj rogoznic«. Okrog devetdeset bratov je pod naslovom »Od Assisija do Sardahane in naprej«, razpravljalo o bistvenih temah bratskega kapucinskega, pa tudi vsakdanjega življenja. Tam je bil tudi br. Roberto Genuin. Srčika spoznanj je bila iti k temeljem naše kapucinske karizme, jih osvojiti in iz tega črpati navdihe za delovanje v našem hitro spreminjajočem se svetu. Vsak brat naj si tudi sam prizadeva, da bo širil to našo bogato kapucinsko tradicijo.

Virtualni tečaj

V tej jeseni je potekal tudi medfrančiškovski virtualni tečaj misijonarske vzgoje za Evropo, posvečen novi evangelizaciji za frančiškovsko Evropo. Tu smo bili vedno navzoči in tudi danes je čas, da skupaj pogledamo in se pripravimo, kako bi obudili duha asiškega ubožca v Evropi.

Nova cerkev v Minsku

V Minsku v Belorusiji je maja bila posvečena nova kapucinska cerkev sv. Frančiška Asiškega. Ob mnogih bratih, škofih, duhovnikih in vernikih jo je posvetil Ante Jožić, apostolski nuncij v Belorusiji. Brat Jan je povedal, da je cerkev pomembno znamenje, da je katoliška Cerkev tam živa in da v prihodnosti želi rasti. V tem Domu naše župnije Bog pričakuje vsakogar izmed nas. Začetki župnije segajo v leto 1992, sedaj pa je v njej približno 500 župljanov.

br. Gregor Rehar

Spolnost je naše bogastvo

Izhodišče tokratnega razmišljanja je evangelij, ki smo ga brali v preteklih tednih.

Jn 2,13-22

“Bližala se je judovska pasha in Jezus je šel v Jeruzalem. V templju je našel prodajalce volov, ovc in golobov ter menjalce denarja, ki so sedeli tam. In iz vrvi je spletel bič ter vse izgnal iz templja z ovcami in voli vred. Menjalcem je raztresel denar in prevrnil mize, prodajalcem golobov pa rekel: »Spravite proč vse to in iz hiše mojega Očeta ne delajte tržnice!« Njegovi učenci so se spomnili, da je pisano: Gorečnost za tvojo hišo me použiva. Judje so mu rekli: »Kakšno znamenje nam pokažeš, ker takó delaš?« Jezus jim je odgovoril in rekel: »Podrite ta tempelj in v treh dneh ga bom postavil.« Judje so tedaj rekli: »Šestinštirideset let so zidali ta tempelj, ti pa ga boš postavil v treh dneh?« On pa je govoril o templju svojega telesa. Ko je bil obujen od mrtvih, so se njegovi učenci spomnili, da je govoril o tem, in verovali so Pismu in besedi, ki jo je rekel Jezus.”

Tempelj mojega telesa

Jezus je v evangeliju zelo jasen: “Spravite proč vse to in iz hiše mojega Očeta ne delajte tržnice!” In pisec evangelija nadaljuje: “On pa je govoril o templju svojega telesa.”

Jezus, pravi Bog in pravi človek, govori o templju svojega, človeškega telesa. S tem nam podaja povabilo h gledanju na naše telo kot na tempelj, kjer naj ne bo prostora za trgovanje, barantanje, pogajanje in usmerjanje v materialno, ampak predvsem za “hišo mojega Očeta”, za Boga. Povabljen/a sem, da je v mojem telesu prostor predvsem za Boga in da ga očistim tistega kar me odvrča od Njega ... Zakaj? Kaj sploh je problem, če je v templju še nekaj takega, kar nam pride prav? Če mimogrede kupim kakšnega goloba, ki mi lahko koristi ali kaj podobnega?

Zakaj? Ker me odvrča od Središča, od Ljubezni, od Boga. Ker ob poplavi nebitvenega, zgrešim bistveno.

V današnji družbi smo temu priča vsak dan. Kako močno nam odvrčajo pozornost reklame v časopisih, na TV, družbenih omrežjih, jumbo plakatih ... in posledično kako zelo težje se nam je umiriti, vdihniti in živeti sedanjí trenutek. Preprosto biti tu in sedaj za Ljubezen. In tu pomeni nametanost in poplava stvari žalost in zmanjševanje vrednosti ... templju z globi, našemu vsakdanu, templju našega telesa. Ta poplava nebitvenih stvari, nas odvrča od pravega bogastva od tistega kar daje smisel našemu življenju.

Bogastvo telesa

Tudi slovenska beseda “bogastvo” vsebuje v sebi besedo “Bog”. Tako lahko razumem, da je pravo bogastvo vse tisto, kar nosi v sebi Boga. In v Svetem Pismu Bog zelo jasno pove kdaj pri stvarjenju, je vtisnil svojo podobo in v koga. Samo v človeka - v moškega in ženko. Tu je naša Bogu podobnost nekaj kar nam zelo izrazito daje vrednost na neskončnost. Ampak tako kot diamanti ne zasijejo, če so v posodi polni blata, tudi naše telo težko živi iz bogastva ustvarjenosti po Božji podobi, če je ta tempelj poln pornografskih podob, nasilja, lastnih strahov, iluzij in laži. Povabljeni smo torej, da tempelj našega telesa očistimo in se ga trudimo vzdrževati v urejenem stanju.

Kristjani smo blagoslovljeni zaradi tega povabila. In res, kadar s celim telesom, v polnosti v svojem telesu naredim prostor za Boga, lahko živim polno, izpolnjeno.

Moje telo kot tempelj ... svetišče Boga na zemlji. Kako skrbim zanj in ali se zavedam pomena svojega telesa in ga cenim? Kako dragoceno je to sporočilo za človeka, ki išče ideale za svoje telo izven sebe, ga stalno “izpopolnjuje”, da bo za družbene standarde videti dovolj idilično. Ko se zavedam, da je moje telo tempelj Svetega Duha, zanj skrbim ne le

navzven, ampak ga poslušam, hranim in negujem, se zavedam, kako je dragoceno že samo po sebi, da ne potrebuje sprememb in kozmetičnih korekcij, ampak samo nego in spodbudo za razvoj v pravo smer.

Vera obilja

Prav to zavedanje nas spodbuja, da živimo iz vere obilja in ne pomanjkanja. Kaj mislimo s tem? Naša telesa so čudovito ustvarjena. Ko skrbimo za telo in sprejemamo procese v telesu, se lahko v polnosti zavedamo, kaj vse nam omogoča. Naše telo je dar in naši koraki, nasmehi, pogledi, zvoki, dotiki ... so nekaj, kar nam omogoča odkrivati lepoto življenja. Prav tako nam preko odnosov prinaša okušanje palete življenja in prav prek tega telesa gradimo Božje kraljestvo med nami. (Lk 17,21)

Rodovitnost telesa

Tako lahko pogledamo tudi na rodovitnost naših teles. Kako sprejemati svojo rodovitnost in jo v polnosti in hvaležnosti živeti, predvsem pa kako ta pogled kot vrednoto posredovati med mlade, je lahko izziv za vsakega izmed nas. Na delavnicah v osnovni šoli smo pričali veliki nevednosti glede spolnih odnosov in večjemu strahu pred nosečnostjo, kot pred spolno prenosljivimi boleznimi. Mlade se ozavešča le o tem, da je nosečnost nekaj neprijetnega. Pa vendar je sporočilo, ki ga želimo predati, da je največje bogastvo naše spolnosti prav rodovitnost, sodelovanje pri ustvarjanju novega življenja.

Na tem mestu bi želeli res vse, ki ste vzgojitelji (starši, kateheti, duhovniki ...) spodbuditi, da si upate govoriti z mladimi tudi o teh temah, ki so zanje tako pomembne in pri katerih je zelo jasno, da če ne bodo prejeli informacij od zaupanja vrednih starejših, jih bodo od spleta, kar pomeni v veliki meri od pornografije. In to jim res ne bo pomagalo

odkrivati celostne lepote spolnosti in telesnosti ter ustvarjenosti po Božji podobi. Če boste kdaj v zadregi ali dvomih ali boste imeli kakšna specifična vprašanja s področja prvih spolnih odnosov, samozadovoljevanja, pornografije, kontracepcije, naravnega načrtovanja družine, samopodobe, sekstinga, družbenih omrežij, videoiger ... res vabljeni, da se obrnete na nas preko e-pošte info@institut-integrum.com ali telefona 040 186 266 (Benjamin). Sicer pa se lahko prek te QR kode tudi prijavite na naše spodbude za starše, ki jih približno na tri teden pošiljamo na vaše e-naslove. Res se nam zdi pomembno, da vstopamo na to področje, se podpiramo in pogumno oznanjamo Boga tam, kjer nas je velikokrat strah.

Ranljivost v spolnosti

Hkrati smo na področju spolnosti tako ranljivi ... Verjetno ni veliko področji, kjer bi lahko tako močno, kot na področju spolnosti, doživeli bogastvo lepih in dobrih občutkov in vrednosti, po drugi strani pa tudi verjetno ni področja, kjer bi toliko gnusa, sramu, zgražanja in potrtosti prišlo ven, kot prav tu. Hudič želi to veliko dragocenost iznakaziti, jo umazati in prikazati kot nekaj nevrednega. In žal se zdi, da mu v današnjem svetu v kar veliki meri to tudi uspeva.

Ampak prav tu je največja priložnost, da spustimo Jezusa v naše globoke rane. Pred zapolnitve naših praznin z njim, bo tudi naše življenje postalo še bogatejše, lepše, bolj smiselno. Podobno kot pri kincugiju, kjer postane vaza po popravilu še dragocenejša kot prej, čeprav se ji zelo jasno vidijo razpoke.

Upajmo si priznati lastne rane, ki smo jih prejeli in jih nosimo s sabo v spolnosti in povabimo Jezusa vanje, da jih on zapolni.

Mateja Podmenik in Benjamin Tomažič

Veronica Antal

Imenujejo jo tudi romunska Maria Gorretti. Rojena je bila sedmega decembra 1935 v Botestiju, pokrajina Moldavija, prva od štirih otrok, v podeželski družini. Revna dežela je pritiskom navkljub ohranila močno katoliško vero. Starša sta cele dneve trdo delala na poljih, vzgojo pa prepustila globoko verni in umni babici. Vnukinjo je učila lekcij iz katekizma in molitve. Že v otroštvu se je pokazala deklčina predanost Blaženi Devici Mariji. V osnovni šoli se je izkazala njena nadarjenost in pridnost, tudi tako je želela čimprej pomagati staršema pri delu na polju. Pri šestnajstih letih je izrazila željo, da bi šla v samostan in kot redovnica pomagala otrokom. A to ni bilo mogoče, saj so komunisti zaprli vse samostane v Romuniji. Po nasvetu duhovnega voditelja se je pridružila Frančiškovega svetnemu Redu (OFS) in se nato Bogu zasebno zaobljubila kot posvečena devica. Če ji je nekdo storil krivico, mu je takoj odpustila, obiskovala je bolne, starejše in osamljene. Če je bila kakšna mati bolna ali izčrpana, je poskrbela za njenega dojenčka in ostale otroke. Pomagala je pripravljati mlade na prvo sveto obhajilo. Da je lahko prejela obhajilo, je rada s prijatelji prehodila skoraj osem kilometrov do najbližje cerkve. Pridružila se je »Vojski Brezmadežne«, ki jo je ustanovil Maksimiljan Kolbe, malo pred smrtjo pa jo je navdušila Marija Goretti, kar je zaupala tudi dvema prijateljema.

Na dan svoje smrti, 24. avgusta 1958, se je sama vračala domov iz praznovanja birme v domači župniji. Na poti jo prestregel Pavel Mocanu iz daljnega mesta, najprej zasmejal zaradi obljube devištva, nadlegovanje nadaljeval z nespodobnimi predlogi, nato pa

jo hotel spolno zlorabiti. Veronika se je odločno ubranila, kar je napadalca tako razbesnelo, da ji je z nožem zadal kar 42 vbodov in umoril. Ker hčerke ni bilo domov, so jo zaskrbljeni starši začeli iskati. Njeno truplo so po dveh dneh, sredi polja koruze, na poti v službo našli delavci. V rokah je

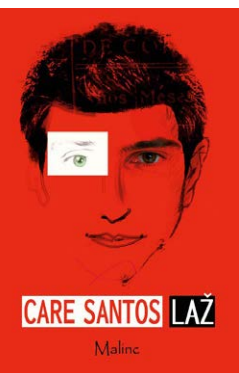
še vedno stiskala rožni venec, na hrbet pa ji morilec v obliki križa položil dve koruzni stebli. Naslednjega dne je sledil pogreb. Na križu in na vencih so bili napisi: »Pogumno si se borila za čistost«, »Krvava lilija«, »Mučenka čistosti«. Njen prijatelj je dejal, da se mu je med birmo »Veronika zdela bleda in obupana«. Je morda slutila?

Morilec se je kljub pričam skorajda izognil kazni, saj je bil iz bogate in ugledne družine, očitvidci pa so vedeli, da ne bi živi dočakali pričanja proti njemu. Šele 1973 je izpoved njegove tete na smrtni postelji privedla do obsodbe. Odsedel je dve tretjini od 12 letne kazni, nadaljeval s stranpotmi in osamljen umrl. Toda Veronikina sveta zgodba živi naprej.

Kot je novinarju časopisa National Catholic Register povedal frančiškan, brat Damian Patrascu, generalni postulator njihovega Reda, je to »sporočilo, ki ga Božja služabnica želi posredovati današnjemu svetu: želi, da smo resni in odgovorni glede življenja krščanske vere. Želi, da živimo vsakdanje življenje z zavezanoostjo. Mladim želi posredovati pogum, da se soočijo z družbenimi in kulturnimi vprašanji ter živijo krščansko življenje. Vsem kristjanom želi povedati, da je najboljši čas in kraj za posvečevanje sebe tam, kjer zdaj živijo. Njeno beatifikacijo je januarja 2018 potrdil papež Frančišek. V njegovem imenu jo je kardinal Becciu, 22. septembra 2018, v Romuniji razglasil za blaženo.

br. Gregor Rehar

Laž (Care Santos)

Moji starši so res čudni. Vsak večer se po večerji zapletejo v prerekanje o zelo zapletenih rečeh: bankirjih, krizi, ZDA, varnosti v svetu, kriminalu, revščini ...

Na poročilih so pokazali svetlolasega in visokega fanta, kako je v obraz boksar nekega drugega fanta, ki se je peljal na metroju. Rasistični napad brez

kakršnegakoli razloga, so rekli. Žrtev je bila z Vzhoda, rojena v Mongoliji. Napadalca so aretirali in sodnik ga je poslal v poboljševalnico. Na posnetku ni bilo mogoče razložiti njegovega obraza, saj so mu ga prekrili s prosojno meglico. To je zato, ker zakon varuje mladoletne prestopnike, mi je pojasnila mama. S tem se oče ni strinjal. Ne zdi se mu prav, da se to dogaja. Mama misli, da si mladoletniki zaslužijo še eno priložnost in da je pri 17 vse še mogoče popraviti. Oče jo je vprašal, na kateri strani je, ko tako brani kriminalce.

»Prav gotovo se za tega fanta niso dovolj brigali. Če bi se, bi razložil med tem, kar lahko počne, in tem, česa ne. Potem bi tudi ravnal rako,« je odvrnila.

»Knjige nas nagovarjajo, a jim vsi ne znajo prisluhniti,« pravi leta 1970 v Mataroju pri Barceloni rojena **Care Santos**. Avtorica, ki živi v Kataloniji in piše v kastiljščini in katalonščini, je začela pisati pri osmih letih in bila že zelo zgodaj odločena, da se bo posvetila le pisanju. Pozornost je vzbudila s svojim knjižnim prvencem, zbirko kratkih zgodb **Cuentos cítricos (Citrusne zgodbe, 1995)**. Napisala pa je še številne romane za odrasle, zbirke kratkih zgodb, dve knjigi poezije in besedila

za mladino (več kot petindvajset naslovov) ter za otroke (med drugim tudi besedila **Prodám mamo, Prodám očeta, Prodám Rozinkota**, ki jih je v slovenskem prevodu izdala založba Malinc). Njena besedila so med bralci izredno priljubljena. Prejela je vrsto literarnih nagrad, nazadnje leta 2017 najprestižnejšo špansko nagrado za romanopisje Premio Nadal za roman **Polovica življenja (Media vida)** in leta 2014 nagrado Ramona Llula za roman **Želja po čokoladi (Desig de xocolata)**.

Laž je res mladinski roman, ampak je namenjen tudi staršem, ki se spopadajo z vzgojo najstnikov. Xenia je radovedna najstnica in uspešna dijakinja, ki sanja o študiju medicine. Prepričana je, da nima nihče bolj tečne mame od njene, čeprav jo ima srčno rada in ve, da ji mama zna prisluhniti, ko to potrebuje. V zadnjem času pa je šola ne zanima preveč, saj se zaljubi v fanta, ki ga je spoznala preko spleta. Ker bi ga rada spoznala tudi v živo, se odloči, da ga bo poiskala. Vse, kar se ji dogaja, pa skriva pred starši, celo zlaže se glede svojih obveznosti. Toda izkaže se, da je vse, kar ji je ta fant povedal o sebi, laž. Celotno ime in fotografija, ki ji jo je poslal, nista prava.

Xenia ima zlomljeno srce, a se odloči ravnati pošteno do svojih staršev. Ko vse skupaj prizna očetu in mami ter na fanta skuša pozabiti, po pošti prejme pošiljko, ki je bila odposlana iz zapora za mladoletnike in skozi fantovo pisanje razkrije njegovo pravo identiteto.

Knjigo je izdala založba Malinc, 2019.

Lea Bric

Zvok svobode

Sound of Freedom, ZDA 2023)

Neverjetna resnična zgodba nekdanjega ameriškega vladnega agenta Tima Ballanda je film, ki navduši, pretrese in prestraši naenkrat. Filmski igralec Jim Caviezel, ki je zaigral

najbolj znanega filmskega Jezusa v Gibsonovem Kristusovem Pasijonu tudi tokrat oddela fenomenalno svoje delo. Le malo je takih, ki uspejo svoje največje hite nanizati v versko obarvanih filmih in Jim je en od njih. Čeprav film praktično nima direktne povezave s samo vero pa se v nekaj trenutkih da čutiti, da je to film, ki spoštuje Boga in ga v svoji zgodbi postavi na pravo mesto.

Vsebina filma nas popelje na trnjevo pot bratca in sestrice, ki sta bila ukradena očetu v Južni Ameriki in prodana za spolna sužnja. Vsak od njiju je šel svojo tragično pot, dokler enega od njiju iz krempljev pedofilije ne reši ravno na začetku omenjeni Tim Balland. Tim tvega vse kar ima, da bi našel še sorojenca, a pot je vse prej kot lahka. Ob strani mu stoji tudi žena (igra jo Mira Sorvino – nekoč zvezdnica Holywooda, dandanes se vse bolj posveča filmom z versko tematiko) ter nekdanji kriminallec Vampiro, ki se je v zaporu spreobrn timer in sedaj rešuje otroke iz krempljev preprodajalcev.

Zakaj je ta film tako zelo poseben? Tudi sam film je prehodil trnjevo pot, predno je dosegel neverjetne uspehe v kinematografih po vsem svetu. Film je bil posnet že leta 2018, torej pred petimi leti a se zaradi nezainteresiranosti Disneya (ali naj ne bi ravno ta korporacija bila v prvi vrsti naklonjena otrokom?) na koncu za distribucijo uspel dogovoriti Angel Studios.

Film je vreden ogleda, saj pokaže vso brutalnost in grozoto pedofilije ter trgovanja z ljudmi, ki je tudi danes še kako pristno.

Matjaž Kosi

Več informacij in prijave:
<https://www.kapucini.si/nasi-programi/>

Kančevci

- 28. december 2023 – 2. januar 2024: **Duhovna obnova s silvestrovanjem za Vero in luč**
- 29. december 2023 – 1. januar 2024: **Duhovna obnova s silvestrovanjem za družine.** Vodijo: br. Primož Kovač, br. Stane Bešter, br. Miro Pavšek in s. Petra Mohorko z animatorji
- 5. - 7. januar: **Odmik z molitvenim meditativnim plesom.** Vodita: Petra Volovšek Rot in br. Stane Bešter
- 4. februar: **Škofijsko srečanje zakoncev in zakonskih skupin**
- 5. - 9. februar: **Osebnostno spremljane duhovne vaje v Frančiškovem duhu.** Vodita: br. Jožko Smukavec, s. Gražyna Mech
- 16. - 23. februar: **Duhovne vaje s postenjem.** Vodita: br. Miha Sekolovnik in s. Marija Irena Stele
- 23. - 25. februar: **Duhovne vaje za Vero in Luč**
- 8. - 15. marec: **Duhovne vaje s postenjem.** Vodita: br. Miha Sekolovnik in Polona Marc

Vipavski Križ

Moja hiša je hiša molitve

Vabimo vas na **osebno spremljane duhovne vaje** v Frančiškovem duhu, ki bodo od torka, 26. decembra, ob 17. uri do sobote, 30. decembra 2023, ob 14. uri v Vipavskem Križu. Spremljata: br. Matej Nastran, kapucini, in s. Polonca Majcenovič, šolska sestra. Pozdravno pismo z vsemi potrebnimi informacijami dobite ob prijavi (do 18. decembra) pri br. Mateju: 031/364-316; matej.nastran@gmail.com. Prispevek: 125 EUR.

BETLEHEM je odmik za mlade (17-32 let), ki se želijo na preprost in domač način pripraviti na obhajanje Božične skrivnosti. Odmik je zaznamovan z branjem in premišljevanjem svetopisemskih besedil, ki govorijo o rojstvu Odrešenika. Poleg osebnostne meditacije bo priložnost za podelitev, druženje, molitev, romanje, film ...

Od 21. do 24. decembra v Vipavskem Križu vodijo bratje kapucini.

Prijavi se do 18. 12.
 na: luka@kapucini.si
 068197765

BETLEHEM

Ali veš...

- **Bogastvo v prijateljstvu:** Prijateljstvo je ena od najdragocenejših oblik bogastva. Imeti zanesljive prijatelje, ki vas podpirajo v dobrih in slabih časih, lahko prinese veliko zadovoljstva in izpolnjenosti.
- **Sreča in notranje bogastvo:** Študije kažejo, da notranje bogastvo, ki izhaja iz zadovoljstva, ljubezni in notranjega miru, igra ključno vlogo pri občutku sreče. Materialna sredstva niso vedno povezana s trajno srečo.
- **Bogastvo iz izkušenj:** Kvalitetne izkušnje, kot so potovanja, učenje novih veščin ali doživljanje različnih kultur, lahko prispevajo k občutku bogastva v življenju. Te izkušnje vam lahko prinesejo trajne spomine in razširijo vaše obzorje.
- **Družinsko bogastvo:** Povezanost z družino in ljubljeneži je neprecenljiva oblika bogastva. Občutek pripadnosti in podpore lahko igra ključno vlogo pri kakovosti življenja.
- **Bogastvo znanja:** Znanje je lahko močan vir bogastva. Ne samo, da vam omogoča boljše razumevanje sveta okoli sebe, ampak lahko tudi izboljša vaše sposobnosti.
- **Bogastvo zdravja:** Zdravje je ključno za polno in zadovoljujoče življenje. Ohranjanje dobrega fizičnega in duševnega zdravja vam omogoča, da bolje uživate v življenju in se spopadate z izzivi.
- **Bogastvo časa:** Čas je omejen vir, zato ga cenite. Imeti dovolj časa za hobije, druženje in počitek prispeva k občutku bogastva, ki ni vezan na denar.
- **Bogastvo v smehu:** Smeh je odličen vir bogastva. Sposobnost smeha in sproščenosti lahko izboljša vaše razpoloženje ter krepi odnose s tistimi okoli vas.
- **Bogastvo v ljubezni:** Ljubezen in medsebojni odnosi prinašajo posebno vrsto bogastva. Čustvena povezanost z drugimi ljudmi je lahko ena najglobljih in izpolnjujočih izkušenj.
- **Bogastvo v opravljanju dobrih del:** Dajanje nazaj skupnosti ali dobrodelnost prinašata občutek pomena in zadovoljstva. Zavzemanje za dobrobit drugih je lahko izjemno bogato dejanje.

Še nekaj zanimivih dejstev

- **Zlata kraljica:** V starih časih je kraljica Kandake v Sudanu trgovala z zlatom. Bila je prava bogata kraljica.
- **Denar v vesolju:** Na nekaterih asteroidih v vesolju je ogromno zlata in platine, ki bi utegnili biti vredno več trilijonov dolarjev!
- **Bogat kralj:** Kralj Salomon iz Stare zaveze je prosil Boga za modrost in ne bogastvo. Za nagrado mu je Bog podaril neizmerna bogastva.
- **Najbogatejši v vesolju:** Kljub veliko denarja nekateri ljudje pravijo, da niso srečni. Zato je pomembno najti bogastvo tudi v prijateljstvu in radosti.
- **Izumi in denar:** Pametne ideje in izumi prinašajo veliko denarja. Ko ljudje pridejo na nove zamisli, lahko postanejo zelo bogati!

V življenju sta najpomembnejša zaklada odnosi in zdravje. Odnosi s prijatelji, družino in samim seboj so kot dragoceni biseri, ki bogatijo naše dni. Hkrati pa skrb za svoje zdravje odpira vrata srečnemu in polnemu življenju. Cenite te darove, gradite trdne odnose in skrbite zase, saj so to resnična bogastva, ki trajajo vse življenje. Sijte in rastite kot sončni žarek, ki prinaša toplino in svetlobo vsem okoli sebe.

David Košir

KAJ ČE SO VSI UČITELJI
MATEMATIKE LE PIRATI KI
HOČEJO DA NAJDEMO X IN
NAM UKRADEJO SKRITI
ZAKLAD?!

Foto: br. Matej Nastran

Gospod, prosim te,
da bom z modrostjo upravljal z darovi obilja,
ustvarjal priložnosti ter bom orodje ljubezni in pomoči.
Naj bo moje bogastvo vir radodarnosti in skrbi za druge.